

VOITONPÄIVÄ

 Te voitte istuutua, jos haluatte. Ja haluan osoittaa kiitollisuuteni Jumalalle, tästä etuoikeudesta olla täällä ja tavata toisia Jumalan valtakunnan kansalaisia. Kun te olette kokoontuneet tänne tänä aamuna, tämän veljen kotiin, ollaksenne yhdessä, se tavallaan muistuttaa minua alkuseurakunnasta. Se, miten kristinuskon alun perin alkoi, oli; Raamattu sanoi: ”Talosta taloon. He tapasivat ja mursivat leipää sydämen yksinkertaisuudella.” Ja se, mitä me haluamme tänä aamuna, kun me olemme täällä, on sydämen yksinkertaisuus, yksi päämäärä.

² Yksi—yksi asia, jonka me koetamme saavuttaa, ja se on Jumalan suunnitelman täyttäminen meidän elämäämme varten, kun me olemme täällä maan päällä. Ja ehkäpä, ehkä Jumala, monta tuhatta vuotta sitten, mutta Hän, Hänen äärettömän viisautensa kautta, Hän tiesi, että me olisimme täällä tänä aamuna, ja me olisimme täällä preerialla tai—tai täällä erämaassa, tässä pienessä rakennuksessa. Hän tiesi sen tuhansia vuosia sitten.

³ No niin, me tapasimme joitakin ystäviämme, jotka matkasivat tänne tänä aamuna Tucsonista, Strickerin perhe. Ja heidän autostaan oli laturi rikkoutunut. Me keräsimme mitä pystyimme, tuodaksemme heidät tänne, rouvan ja lapset täällä. Ja he ovat tulossa vähän myöhemmin, jos he saavat laturinsa korjattua. Se oli jossakin pienessä kylässä täällä. En tiedä, missä se oli. Mutta me olemme iloisia ollessamme täällä.

⁴ Ja nyt, veli Isaacson täällä, ja me tuskin tunnemme toisiamme sen enempää, kuin että me olemme veljiä Kristuksessa. Ja meillä on ollut yhteisiä hetkiä. Ja uskon, että meidän ensimmäinen kokouksemme oli... Phoenixissa vuosia sitten. Ja jos hänen vaimonsa on täällä, en tunnistaisi häntä. No niin, niin hyvin me tunnemme toinen toisemme, että en tuntisi edes hänen vaimoansa tai hänen perhettänsä.

⁵ Tullessani sisään tapasin yhden värillisen veljemme seisomassa ovella, todella hieno kaveri sellaisella kädenpuristuksella, tiedättehän, että sitä vain tuntee itsensä niin tervetulleeksi, tiedättehän, tulla sisään ja—ja olla tämän joukon keskuudessa tällä tavalla tänä aamuna, ja se on minulle etuoikeus.

⁶ Ja nyt, minulla on ollut etuoikeus puhua monissa täpötäyissä paikoissa, missä on ollut tuhansia kertaa tuhansia ihmisiä kokoontuneena. Mutta minä... Palvelustehtäväni muistomerkit ovat tällaisista hetkistä, kun ehkä tusina tai kaksi istuu yhdessä, nähtävästi Jumala toimii silloin lähemmin

ihmisten kanssa. Luulen, että meistä tuntuu läheisemmältä ja— ja, kun me kokoonnemme pienissä kokouksissa. Näyttää siltä, että Jumalan Sana on niin—niin selvä meille, kun me, Hän sanoi: ”Missä tahansa kaksi tai kolme on koolla Minun Nimessäni, siellä Minä olen heidän keskellään.”

⁷ Eilen illalla, melkein keskiyöllä, olin juuri kokoontuneena... kodissa, jossa oli mies ja hänen vaimonsa, ja nuori tyttö, joka oli menettämässä järkensä erään suhteen vuoksi, joka hänellä oli ollut. Ja kun me olemme... olimme kokoontuneena yhteen, ainoastaan tuo nuori nainen ja minä huoneessa, niiden asioiden tähden, jotka piti sanoa, halusin meidän mieluemmin olevan keskenämme. Ja sinne tuli tuo valo, tämä Herran enkeli, ja valo kerääntyi juuri sinne, missä me olimme, osoittaen sen, että—että Jumala pitää lupauksensa.

⁸ Ja eilen, siellä oli eräs nuori kaksikymmentäkaksivuotias mies hyvin merkittävästä perheestä, hän oli saanut sikotautitartunnan, ja sikotauti oli puhjennut hänelle. Ja monet teistä aikuisista tietävät, mikä se on, erityisesti miehillä. Miehet, se lähestulkoon tappaa heidät. Ja useiden päivien ajan kaksi viikkoa peräjälkeen tällä pojalla oli ollut 40,6 asteen kuume. No niin, te tiedätte, että silloin on vaarassa halvaantua. Ja lääkärit olivat yksinkertaisesti tehneet kaikkensa penisilliinillä ja kaikella muulla, saadakseen taltutettua tuon tartunnan aiheuttaman kuumeen. Mutta näytti siltä, ettei sillä ollut mitään vaikutusta. Mutta yksi minuutti Jumalan edessä, niin koko kuume lähti tuosta nuoresta miehestä. Hän nousi ylös terveenä. Ja se vain osoittaa, että tärkein Henkilö on Kristus.

⁹ Sen vuoksi me olemme täällä tänä aamuna, tässä kodissa, palvellaksemme Kristusta tänä sapatin päivänä.

¹⁰ Olen odottanut innolla tätä hetkeä tulla tänne, tavatakseni kalliin veljemme ja teidät. Olen vastaanottanut kymmenyksenne, jotka veli on monta kertaa lähettänyt minulle tältä pieneltä ryhmältä täällä. Ja pidän itse sellaisia aarteita hyvin pyhinä, koska tiedän, että jonain päivänä minun täytyy vastata siitä, minne ne menivät siitä eteenpäin. Ja haluan todella arvostaa, osoittaa arvostukseni ja haluan ilmaista kiitollisuuteni teidän uskollisuudestanne, tästä ajatuksesta, joka teillä on ollut, tietäen ne kymmenykset, jotka teillä on. Ja kun kokoonnutaan tällaisissa taloissa ja kuitenkin, haluatte sen vähän, mitä teillä on, parhaan ymmärryksenne mukaan, menevän palvelustehtävän tukemiseen. Sitten, siitä eteenpäin minun täytyy olla vastuussa siitä. Ja haluan olla Herrallemme hyvä taloudenhoitaja, ja kun tuona päivänä minun täytyy vastata siitä, mitä me teimme täällä maan päällä.

¹¹ No niin, on yksi asia, täällä liikenteen melu ei juurikaan häiritse meitä, ja se on hyvä.

¹² Ja niinpä nyt, tuskin tiedän, miten sanoa tätä, mutta toivoisin, että meillä olisi täällä herätyskokoukset, jotka kestäisivät useita päiviä. Koska tällä tavalla vain tullaan käymään sisällä ja sanotaan: ”Mitä kuuluu? Onpa hauska nähdä sinua,” ja jutellaan muutama hetki Herrasta ja taas lähdetään. Minun on määrä olla Tucsonissa puoli kahdelta. Ja kuinka se . . . Me vain tapaamme täällä sillä tavalla ja puristamme toinen toistemme käsiä ja sanomme: ”Mitä kuuluu? Olipa mukava tavata sinut,” ja sitten lähdemme.

¹³ Mutta tiedätekö, ajattelen erästä päivää, kun me tapaamme emmekä me enää sano hyvästejä. Me emme sano: ”Onpa mukava nähdä sinua. Toivottavasti palaat jälleen takaisin.” Kun, täällä me olemme yhdessä ehkä pari tuntia. Siellä me voimme, me saatamme istua alas ja puhua miljoona vuotta, jos on olemassa sellaista kuin aika, ja me emme—eikä meillä ole yhtään vähempää aikaa jäljellä, kuin silloin, kun me aluksi istuuduimme. Näettekö? Se on vain iankaikkisuutta. Sille ei ole—sille ei ole loppua. Ja ajatella sitä aikaa, kun me olemme poissa, ja sillä tavalla, ja kun me kävelemme Jumalan suuren paratiisin käytäviä, ja enkelit laulavat hymnejä.

¹⁴ Ja—ja nyt on aika, jolloin meidän täytyy taistella, voittaaksemme taistelun, ja voittaaksemme maailman asiat.

¹⁵ Ja siellä, niin, siellä ei tule olemaan yhtään taistelua. Viimeinen rukous on rukoiltu; siellä ei enää tule olemaan rukoukskokouksia. Ei ole enää tilaisuutta ihmisille tulla pelastetuksi. Ei ole enää sairautta parannettavaksi. Ja se tulee olemaan yhtä suurta ihanuutta.

¹⁶ Ja mitä me voisimme ihmisolentoina, tänä aamuna, mitä—mitä me voisimme luvata? Mihin me voisimme katsoa, joka olisi mitenkään suurempi, kuin tuon ajan lupaukseen katsominen. Näettekö?

¹⁷ Me ajattelemme . . . tässä minä katselen sukupolvien muuttuvan, pienistä imeväisistä vauvoista äitiensä syleissä, pieniksi koulupojiksi, teini-ikäisiksi tytöiksi ja pojiksi, ja sitten keski-ikäisiksi, ja sitten vanhemmiksi. Näettekö? Ja tuo—tuo koulupoika oli viime vuonna äitinsä sylissä imeväisenä vauvana. Näettekö? Ja sitten näyttää siltä, että teini-ikäinen aloitti koulun juuri viime vuonna. Ja keski-ikäinen oli teini-iässä. Ja sitten vanhus. Juuri . . . Oi! Näettekö? Se on kuin usva, joka laskeutuu maahan ja sitten katoaa. Salomo sanoi, uskoakseni se oli hän: ”Se on kuin kukka. Se kohoaa, ja sitten se leikataan ja kuihtuu pois.” Ja me—me haluamme hyödyntää sen ajan, joka meillä on täällä.

¹⁸ Niinpä puhukaamme nyt Hänelle, nyt, kun me kumarramme päämme rukoukseen.

¹⁹ Ja jos täällä on joku, joka haluaisi tulla muistetuksi rukouksessa, esimerkiksi, koska on sairas, tai on tarpeessa, jos

vain tekisit sen sydämessäsi tietäväksi Jumalalle, sanoen: ”Nyt Herra, olen tullut esittääkseni tämän pyynnön.” Ja jos vain, jotta tietäisin, tavallaan, jos vain kohottaisit kätesi ylös, ja vain, tuolla tavalla, sanoisit: ”Muista minua.” Herra siunatkoon sinua runsaasti.

²⁰ Kaikkivaltias Jumala, joka Sanallasi loit taivaan ja maan, me olemme kokoontuneet tänne tänä aamuna puhumaan tästä Sanasta, ja suuresta Hänestä, joka on Sana.

²¹ Me kiitämme sinua tästä suuresta etuoikeudesta palata takaisin erämaan takaosaan. Siellä palava pensas kerran kiinnitti karkuri-profeetan huomion. Ja siellä hänet asetettiin uudelleen palvelukseen, ja hänet lähetettiin, hänestä tuli suuri vapauttaja tuon ajan ihmisille, Jumalan perintökansalle, joka oli vankeudessa. Oi suuri Jumala, etkö astuisi luoksemme tänne erämaan takaosaan tänä aamuna? Kuten me tiedämme, Sinä olet suurissa katedraaleissa ja ympäri maailmaa. Mutta tietäen, että Sinä olet ääretön Jumala, eikä ole mitään paikkaa, joka olisi liian pieni, tai mitään paikkaa, tai, huolimatta siitä, kuinka hajalle me olemme levittäytyneet maan päälle, kuitenkin Sinä olet kaikkialla läsnäoleva, Sinä voit olla kaikkialla koska tahansa. Me kiitämme Sinua tästä.

²² Ja tässä kokouksessa tänä aamuna, me kiitämme Sinua veljestämme ja—ja hänen pienestä laumastaan täällä, ja heidän rohkeudestaan ja uskollisuudestaan Jumalan Asioita kohtaan maan päällä tänä päivänä, ja me pyydämme Sinun siunauksiasi heidän ylleen. Ja voikoon niin kauan, kuin on kaipaava sydän Kristuksen puoleen, voikoon siellä aina olla jossain sanansaattaja antamassa, tuomassa sanoman tuolle nälkäiselle sydämelle.

²³ Ja me rukoilemme, Taivaallinen Isä, noiden ihmisten tarpeiden puolesta, jotka kohottivat kätensä juuri nyt. Sinä tiedät, mikä sykkii heidän kätensä alla, heidän sydämensä kohdalla. Heillä oli tarve. Jos se on sairaus, Herra, (Sinä, joka otit Paul Sharritin, josta juuri puhuttiin vain muutama tunti sitten, kuinka kun hän makasi kuoleman ja elämän rajalla kovassa kuumeessa, jota mikään lääketiede ei voinut pysäyttää, ja kuitenkin yksi pieni rukous pysäytti tuon kuumeen välittömästi; Sinä olet Jehova Jumala), osoita, että sinä olet aivan yhtä hyvin edustettu, ja aivan yhtä todellinen tänä päivänä täällä erämaan takaosassa, kuin olit Mooseksenkin päivinä siellä erämaan takaosassa.

²⁴ Me kiitämme sinua, koska minä tiedän, että sinä kuulet rukouksen. Ja me tulemme sinun luoksesi mitä nöyrimmin ja mitä vilpittömimmin, tietäen, että olisi väärin pyytää Sinulta asioita, joita me vain kuvittelemme mielessämme. Me haluamme olla vakavia ja täysin varmoja siitä, mitä me pyydämme, meidän täytyy uskoa se, ja—ja—ja tietää, että Jumalan tahto on antaa

se meille, koska me olemme vakuuttuneet siitä sydämessämme, kaiken sen mukaan, mitä me tiedämme, Herra.

²⁵ Niinpä minä rukoilen, että Sinä parannat jokaisen sairaan henkilön, joka on täällä tänä aamuna. Pelasta jokainen, joka on kadotettu. Suo se. Voikoon jotain tulla sanotuksi tai tehdyksi tänään, joka saa heidät siellä, missä he istuvat, tai seisovat seinien vierellä, tai missä tahansa he ovatkaan, että Jumalan ankuroiva usko astuu heidän sydämiinsä, ja se ratkaisee sen lopullisesti. Suo se Isä.

²⁶ Siunaa tätä veljeä, joka on sallinut meidän pitää kokouksen tässä kodissa.

²⁷ Puhu nyt meille Sanasi kautta, sillä sen vuoksi me olemme täällä, Herra. Me rakastamme olla yhdessä toistemme kanssa, mutta kuitenkin se olet Sinä, ketä me kaipaamme, Herra. Me voimme mennä puiden alle jonnekin ja istuutua ja jutella toinen toistemme kanssa. Mutta täällä me olemme kokoontuneina löytääksemme suosion Sinun edessäsi. Etkö nyt kohtaisi meidät, Herra? Me olemme avanneet istuimen sydämessämme, jotta Sinut laitettaisiin valtaistuimelle tänä päivänä, puhuaksesi meille, ja kertoaksesi meille tarpeista, joita meillä on, ja ilmaistaksesi rakkautesi meitä kohtaan, kun me ilmaisemme rakkautemme Sinua kohtaan. Tätä me pyydämme Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

²⁸ Siellä, jos siellä takana on joku, joka haluaa istuutua, näen täällä joitain tuoleja, joihin voitte istuutua, ja jos haluatte olla mukavammin.

²⁹ Nyt, nämä ajat, joissa me elämme ovat suurenmoisia aikoja. Ja eilen, kun ajattelin, että mitä sanoisin tänä päivänä, tietäen, että olen kovasti odottanut tänne tulemistä, ja mitä sanoisin sitten, kun tulen tänne tähän pieneen rukouskokoukseen? Ja pyysin Herraa auttamaan minua. Ja—ja poimin muutaman muistiinpanon eräästä kirjoituksen kohdasta täällä, jotka haluaisin jakaa teille tänä aamuna, samalla, kun me odotamme Herran siunauksia.

³⁰ Ja me rukoilemme nyt, että te avaatte sydämenne ja ymmärrätte sydämessänne pienimmänkin, vaimeimmankin Kristuksen koputuksen. Muista, sinä, jos sinä et ole uskovainen, etkä ole vielä koskaan vastaanottanut Kristusta, tämä tulee olemaan valtavin asia, mikä sinulle on koskaan tapahtunut, olla kokoontuneena tässä kodissa tänä aamuna, kun tuo koputus kuuluu sydämessäsi, jos vastaanotat sen, se on ovi Elämään. Sen pois käännyttäminen on kuolema. Ja sen vuoksi me olemme täällä tänä aamuna, osoittaaksemme sinulle, että on olemassa avoin ovi jokaiselle uskovaiselle, joka voi uskoa.

³¹ Haluan nyt lukea Jeesuksen Kristuksen Ilmestyskirjasta, 15. luvusta. Haluan lukea osan, ensimmäiset neljä jaetta Ilmestyskirjan 15. luvusta:

Ja minä näin toisen tunnusmerkin taivaassa, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla oli . . . seitsemän viimeistä vitsausta, sillä niissä Jumalan viha täyttyy.

Ja Minä näin ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta, sen kuvasta, sen merkistä ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä . . . ja heillä oli Jumalan kanteleet.

Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: ”Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.

Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä sinä yksin olet Pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet.”

³² Ja jos Herra suo, haluaisin ottaa tekstin siitä, kutsua sitä Voitonpäiväksi, *Voitonpäiväksi*, kuten me sitä kuvailemme, täydellinen voitto.

³³ Nämä ihmiset, jotka tässä luvussa, jota me olemme . . . olemme juuri lukeneet, he olivat saaneet voiton. Minusta sana *voitto* on merkittävä sana englannin kielessä. Se tarkoittaa sitä, että sinä olet—sinä olet kukistanut vihollisen, ja sinä olet voittanut, ja sinä olet voiton saanut voittaja. Ja me laulamme lauluja ja iloitsemme voitosta. Ja tässä me huomaamme, että siellä oli jotakin, nämä ihmiset olivat tulleet lasimerelle, tulella sekoitetulle. Ja he olivat saaneet voiton pedosta, hänen kuvastaan, hänen merkistään ja hänen nimestään. Kaikki nämä asiat, he olivat saaneet voiton niistä, ja he olivat voittajia seisten toisella puolella, lasimeren yllä, joka oli tulella sekoitettu, laulaen ylistyslauluja Kaikkivaltiaalle Jumalalle.

³⁴ Nyt, puhuttaessa voitosta ja voitonpäivistä ja niin edelleen, se vie meidät takaisin ajatukseen sodasta, ajatellessamme voitonpäivää. Koska aivan vastikään, muutaman viimeisen vuoden sisällä meillä oli päivä, jota me kutsumme sen sodan voitonpäiväksi, jolloin voitto oli saatu vihollisesta. Ja on todella ikävää, että meidän täytyy ajatella sitä, mutta maailmaa on kasteltu ihmisverellä aina vanhurskaan Aabelin verenvuodatuksesta lähtien.

³⁵ Ensimmäinen ihmisveri, joka osui maahan, oli vanhurskaan Aabelin veri. Ja hän, ja syy, miksi hänen täytyi vuodattaa verensä, oli siksi, että hän oli oikeassa suhteessa Jumalaan. Ja Jumala oli hyväksynyt hänen—hänen sovituksensa, jonka hän oli uskon kautta uhrannut Jumalalle, tämän karitsan.

³⁶ Ja hänen kateellinen veljensä, koska hän oli kateellinen, surmasi hän vanhurskaan Aabelin. Ja tuo sama syy on

saanut aikaan lähestulkoon kaiken ihmisveren vuodatuksen maan päällä. Ja vanha maa on todella kasteltu, ympäri maailman, ihmisverellä. Me . . . Siihen on syy. Siihen on joku syy, että he tulisivat, että tämä ihmisveri vuodatettaisiin. Ja me huomaamme, että ensimmäinen syy oli kateus, että—että Kain oli kateellinen Aabelille, koska Jumala hyväksyi Aabelin uhrin. Ja Hebrealaiskirje 11. luku kertoo meille, että—että—että: ”Aabel uhrasi Jumalalle paremman uhrin, kuin Kain, ja Jumala todisti siitä.” Ja Kain, tietystikin oli kateellinen siitä, koska hänen uhrinsa hylättiin ja Aabelin uhri hyväksyttiin. Ja Aabel teki tämän uskon kautta. Raamattu sanoo, että hän teki tämän ”uskon kautta.”

³⁷ Nähdessämme, että—että kaksi poikaa yrittivät löytää suosion Jumalan kanssa, palataksensa takaisin, koska he tiesivät, että he olivat juuri tulleet elämän puutarhasta. Ja he olivat langenneet toiselle puolelle heidän vanhempiensa rikkomuksen tähden, se oli tehnyt heidät kuoleman alaisiksi; aivan kuten me kaikki seisomme tänä aamuna kuoleman alaisina. Ja he halusivat tietää, kuinka päästä takaisin tuohon paikkaan, missä he voisivat jälleen löytää Elämän. Ja sillä tavalla he—he yrittivät löytää suosion Jumalan edessä.

³⁸ Ja Kain uhrasi kauniin uhrin kukista ja kedon hedelmistä, tai mitä tahansa se olikin, mitä hän laittoi alttarille.

³⁹ Mutta Aabel, hengellisen ilmestyksen kautta hänelle paljastui, että kedon hedelmä ei ollut se, joka sai aikaan kuoleman. ”Se oli veri, joka sai aikaan kuoleman.” Niinpä hän uhrasi viattoman sijaisuhrin veren, ja Jumala hyväksyi sen. Ja se on ollut Jumalan sovitus meidän syntiemme vuoksi, aina tuosta päivästä lähtien. Ei ole mitään muuta tapaa, koska jos Hän olisi hyväksynyt minkään muun perusteen, silloin meidän olisi pitänyt tulla tuolla perusteella, ollaksemme, löytäksemme suosion Jumalan edessä. Mutta Jumala hyväksyi ainoastaan viattoman olennon viattoman veren. Näettekö?

⁴⁰ Ja sen vuoksi, jos kauneus ja suuret paikat olisivat Jumalan hyväksymiä, tänä päivänä me olisimme . . . Me olisimme ihmetelleet: ”Tulisiko Hän tänne erämaan takaosaan, tähän pieneen kotiin junaradan vieressä? Tulisiko Hän tänne ja kohtaisi meidät?” Mutta jos se olisi ollut suuri katedraali tai kauneus, jota—jota Kain uhrasi, no, me huomaisimme, että me olemme puhuneet vain itsellemme ja ilmaan.

⁴¹ Mutta Jumala tuli vuodatetun veren perusteella. Niinpä tänä päivänä, huolimatta siitä, kuinka pieniä me olemme, kuinka köyhiä me olemme, tai kuinka paljon me haluaisimme olla, tarjota Jumalalle suuremman paikan, mutta Jumala ei hyväksyisi sitä, ei sen enempää kuin Hän hyväksyy sen nyt, koska me tulemme viattoman Sijaisuhrin vuodatetun veren

perusteella, joka on Kristus, joka kuoli meidän syntisten puolesta.

⁴² Nyt, syy, miksi tämä veri on vuodatettu, on se, että minä uskon, että ihminen haluaa... Jumala kutsuu ihmisen katsomaan, mutta ihminen haluaa itse näyttää. Ihminen haluaa katsoa sitä, mitä Jumala yrittää näyttää hänelle, hänen oman näkemyksensä pohjalta. Näettekö? Jumala yrittää näyttää ihmiselle jotakin, mutta ihminen haluaa vastaanottaa sen sillä tavalla... kuin hän katsoo sitä.

⁴³ Mutta se on kuin joku, joka haluaa näyttää jonkun tapahtuman. On oltava jokin syy näyttää tuota tiettyä tapahtumaa. On... Jos sanot: ”Katso tuonne vuorelle,” siellä on nyt jotakin, joka sai sinun huomiosi, jota yrität pyytää minua katsomaan tuolla vuorella. Näettekö? Tai, ”Katso tätä puuta,” näettekö, tuossa puussa on jotakin, jonka haluat minun näkevän.

⁴⁴ Nyt, Jumala yrittää saada ihmistä näkemään tuon viattoman Sijaisuhrin keinona palata takaisin. Ja ihminen haluaa katsoa sitä hänen omalla tavallaan. Hän ei halua nähdä sitä, mitä Jumala yrittää näyttää hänelle, tässä viattomassa Sijaisuhriassa. Siitä syystä, se on se, mikä on aiheuttanut ongelman. Sitten kun ihminen, kuten silloinkin, ottaa kiikarit, nähdäkseen kauas, nähdäkseen sen, mitä Jumala yrittää näyttää hänelle, hän ei onnistu tarkentamaan kiikariansa oikein.

⁴⁵ Täällä maantiellä jokin aika sitten, matkallani pois vuorilta, joku sanoi: ”Tässä, otahan nämä kiikarit ja katsohan *tuonne* tiettyyn kohtaan.” No, otin kiikarit. Näin kolme tai neljä eri kohdetta. No niin, näettehän, tiesin, että siinä oli jotain vikaa. Näettekö? No niin, tämä antilooppi, joka seisoi pellolla, siellä näytti seisovan kolme tai neljä antilooppia vierekkäin. No niin, mitä se todellisuudessa oli, tuo antilooppi oli täydellisesti vain yksi antilooppi. Kiikarit olivat kunnossa. Mutta mitä minun piti tehdä, oli vetää tuota tarkennusrengasta, kunnes sain kaikki kolme antilooppia yhdeksi, ja siitä tuli lopulta yksi antilooppi. Näettekö? Ja sitten tuo... Näettekö, takanani, tiesin, että siellä oli... oli vain yksi antilooppi, koska niin minulle kerrottiin. Mutta ottaessani kiikarit ja katsoessani sen lävitse, näin siellä seisomassa, sanotaanpa, kolme antilooppia. No, kiikarin tarkennus oli pielessä. Minä—minun täytyy tarkentaa tuolla kiikarilla, kunnes pääsen kohtaan, missä näen tuon yhden antiloopin. Ja sitten tuo kiikari tuo sen tarpeeksi lähelle minua, kunnes voin nähdä, miltä se näyttää.

⁴⁶ Nyt, Jumala antaa meille Raamatun. Nyt, Raamattu on Sana ja Sana on Jumala. Niinpä, siinä on meidän kiikarimme. Siinä on meidän kiikarimme. Mutta sitten, kun lähdemme katsomaan Raamattua ja me näemme sen neljällä tai viidellä eri tavalla, no, se tarvitsee tarkentamista, näettekö. Ja me—meidän täytyy tuoda

se sellaiseen paikkaan, missä me näemme Jumalan yhden pyhän tarkoituksen.

47 Mutta ihminen haluaa aloittaa organisaation, pyörittää sitä *tällä* tavalla. Ja toinen haluaa: ”No, minä en... Luulenpa, että pystyn olemaan isompi kaveri kuin hän, niinpä minä aloitan *täällä*. Me koulutamme poikamme paremmin ja me teemme *tämän* ja niin edelleen.” Näettekö? He eivät onnistu tarkentamaan kiikaria. Jumala haluaa heidän näkevän yhden asian, ja se on tuo viaton veri, joka vuodatettiin heidän syntiensä vuoksi. Se on tarkalleen niin. Se on todellinen asia, kaikkea huolimatta. Me emme tarvitse organisaatiota. Minulla ei ole mitään heitä vastaan, ainoastaan he... vahinko, mitä he saavat aikaan, vetäessään ihmisiä ulos ja hajottaessaan veljeyden ja muuta sellaista.

48 Mutta meidän tarvitsee katsoa ainoastaan yhteen asiaan ja se on meidän Sijaisuhrimme. Aivan oikein. Ja tuo Sijaisuhri on Jeesus Kristus.

49 Ja sitten tänä päivänä te näette, kuinka me olemme vääristyneet organisaatioissa. Ja sanotaan: ”Metodisteilla on herätys. Se ei tietystikään tarkoita baptisteja. Vaan metodisteja. Ja *niillä* on herätys ja niin edelleen.” Ja he—he laittavat toisen kaverin ulkopuolelle, jatkuvasti. Mutta me emme halua nähdä sitä sillä tavalla.

50 Me haluamme jatkaa tarkennusrenkaan vetämistä, kunnes me näemme, että on yksi Jumala. Jos te näette kolme jumalaa, silloin teidän on parempi tarkentaa tuota kiikaria vielä hieman. Näettekö? Te olette—te näette jotakin väärin. Niinpä teidän on parempi tarkentaa sitä ja nähdä, että meidän kaikkien yläpuolella on yksi Jumala, ja Hän on ihmiskunnan Jumala.

51 Ja jos Hän on ylipäätään Jumala, niin Hän on kiinnostunut jokaisesta ihmisestä, koska se on Hänen luomakuntansa. Ja Hän on kiinnostunut lapsista. Hän on kiinnostunut vanhoista ja keski-ikäisistä. Hän on kiinnostunut meidän väreistämme ja valkoisista, ruskeista, mustista, keltaisista, ja ihojemme eri sävyistä sen mukaan, mistä maasta me ja meidän esi-isämme ovat kotoisin. Hän on kiinnostunut meistä kaikista. Hän ei ole kiinnostunut ainoastaan juutalaisista, tai keltaisesta rodusta, mustasta rodusta, valkoisesta rodusta, mikä tahansa se onkaan.

52 Hän on kiinnostunut koko ihmiskunnasta, ja Hän yrittää saada ihmiskunnan tarkentamaan Hänen Sanansa yhteen pisteeseen, ja sanomaan: ”On yksi Jumala, ja tuo Jumala antoi viattoman Sijaisuhrin, tulemalla; tulemalla Itse ihmiseksi, ottaakseen pois synnin, pelastaakseen koko ihmiskunnan.” Profeetta Johannes niin kauniisti kuvaili: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin,” jokaisen. Koko syntiongelma ratkaistiin juuri siellä, tuossa viattomassa Sijaisuhriassa.

53 Mutta kun ihminen alkaa saamaan otetta Jumalan kiikareista tässä, hän—hän alkaa... Ihminen katselee niin paljon luonnolliseen puoleen, että häneltä jää näkemättä se hengellinen käytäntö, jonka Sana ilmaisee.

54 No niin, näettekö, se on yksi suurista asioista, mitä ihminen tekee, kun hän yrittää katsella, koska hän katselee, kuten Kain katseli kiikareilla. Hän katseli henkilökohtaiseen saavutukseen. Kain ajatteli: ”No niin, jos voin saada Aabelin pois tieltä, sitten minä olen ainoa jäljellä. Sitten, näettekö, siellä, toinen kaveri on pois tieltä.” Sitä ihminen on yrittänyt läpi vuosien, saada toisen kaverin pois tieltä.

55 Kun hänen pitäisi yrittää tuoda tuo toinen kaveri tielle mukaansa ja—ja olla veljenä, näettekö; sen sijaan, että hän yrittää sanoa: ”Oi, tuo pieni ryhmä, pyyhkäiskää heidät vain pois. Ja *tämä* täällä, oi, no, he ovat *näitä*, tai *niitä*.” Näettekö? Meidän ei tulisi tehdä sitä. Meidän tulisi koettaa tuoda koko asia yhdeksi—yhdeksi kokonaiseksi kuvaksi, ja se on Jeesus Kristus.

56 Eräs nuori nainen, eilen illalla haastattelussa, hän sanoi... Mutta hän sanoi... Sananpalvelijan tyttärellä oli ollut pieni rakkaussuhde, ja—ja hän oli menettänyt järkensä sen suhteen. Hän oli saanut hermoromahduksen. Hyvin kaunis nuori nainen, ja noin kaksikymmentäkolmevuotias.

57 Ja kun hän oli pieni tyttö, noin kaksitoistavuotias, hän oli Chicagossa. Ja istuessaan kokouksessa... Tai, Elginissä se oli. Ja hänen istuessaan kokouksessa, Pyhä Henki kulki läpi kuulijakunnan ja kutsui hänet, kertoi, kuka hän oli ja sanoi: ”Sinulla on sydämen sivuääniä. Lääkäri sanoo, että sinä et voi elää viisitoistavuotiaaksi. Mutta, NÄIN SANOO HERRA, sinä olet parannettu.” Ja hän ei koskaan edes—koskaan edes tuntenut sydänongelmia sen jälkeen.

58 Ja eilen illalla hänellä oli erilainen sydänongelma. Se oli hengellinen sydänongelma. Hänen rakastajansa oli lähtenyt ja mennyt naimisiin jonkun toisen naisen kanssa. Ja kuitenkin tyttö oli yhä rakastunut. Ja tämä poika sanoi, että hän oli yhä rakastunut tyttöön, ja että pojan ”isä oli aiheuttanut sen.”

59 Minä sanoin: ”Oi, hölynpölyä. Hänen ei olisi ollut pakko mennä naimisiin tuon toisen tytön kanssa. Hän teki sen, koska hän ei pystynyt rakastamaan sinua oikealla tavalla.” Se on tarkalleen niin.

60 Mutta näettekö, koska tyttö oli niin sen kietoma, hän istui siellä sellaisessa kumarassa asennossa. Ja hän sanoi: ”Oi, minä tiedän, että Johnny rakastaa minua. Minä tiedän sen.” Näettekö? Se oli kaikki, mitä hän pystyi näkemään. Hän eli yksin tuossa pienessä maailmassa, hän oli sovittanut itsensä sen sisälle.

61 Ja otin häntä kädestä kiinni. Minä sanoin: ”Kuuntelehan minua.” Ja Herra näytti näyn, näettekö, josta hän tiesi, etten

tiennyt siitä mitään, että jotain oli tapahtunut, jokin tapahtuma heidän välillensä. Ja kun se oli sanottu, se mursi hänet juuri siinä. Minä sanoin: ”Nyt kun olet siinä, katso Golgatalle. Noin, sinä menit ja yritit aloittaa juomisen, ja sinä olet sananpalvelijan tytär, helluntailaisen sananpalvelijan tytär, ja sinä teet noita asioita, joita teet, yrittäen hukuttaa tuon murheen; tuo mies, ja sellainen, joka ei välitä sinusta pätkäkään.” Sanoin: ”Katso Golgatalle, tyttö. Se on ainoa tie takaisin.”

⁶² Meidän täytyy saada itsemme keskittyneiksi, kunnes; elämme tai kuolemme, uppoammepa tai hukumme, se on Golgata, Kristus. Se on se, minne Jumala haluaa meidän palaavan takaisin.

⁶³ Ja ihmiset, Jumalan Sanaan keskittyneinä, sen sijaan, että kokoaisimme sen yhteen ja saisimme sen sanomaan jotain, mitä Jumala saa sen sanomaan, me katsommekin sitä luonnolliselta puolelta. Sen vuoksi, se—se, kun ihminen tekee sen, hän tulee sellaiselle paikalle, että hän vain lähtee seuraamaan sitä, mitä on tuotu esille. ”Tässä on mahdollisuus, mitä me, tämä pieni ryhmä, me voimme tehdä *tämän*, ja me voimme . . . Meillä ei ole mitään tekemistä noiden muiden kanssa.” Ja—ja se, näettekö, se on ensimmäinen asia, joka tuodaan esille; sen sijaan, että keskityttäisiin tuntemaan se, että meillä tulisi olla veljellinen rakkaus toisiamme kohtaan, ja—ja meidän tulisi ymmärtää toisiamme, ja rakastaa toisiamme, ja palvoa toinen toistemme kanssa. He halveksivat ihmistä niiden vaatteiden tähden, joita hän käyttää, tai sen—tai sen koulutuksen tähden, joka hänellä on, tai hänen ihonsa värin tähden, tai—tai jotain sellaista. Tai hänen . . . Ja se, sen vuoksi, se erottaa ihmiset, ja ihminen lähtee seuraamaan sitä.

⁶⁴ Se ei koskaan anna sisäiselle ihmiselle mahdollisuutta toimia. No niin, me olemme—me olemme kolminaisia olentoja: sielu, ruumis ja henki. No niin, mutta kun luonnollinen mieli . . . Nuo kaksi henkistä voimaa, jotka toimivat teissä, ovat teidän mielenne ja teidän—ja teidän henkenne. Näettekö? No niin, luonnollinen mieli, joka on hyvin hienostunut, se yrittää saavuttaa jotain älykkyytensä avulla. Näettekö? Ja kun hän tekee niin, juuri se, kun hän tekee sen, hän heittää itsensä pois tuon hengellisen ihmisen luota, joka on hänessä sisällä. Ja se aiheuttaa ongelmat, juuri siinä, näettekö, kun hän yrittää ymmärtää sen itse.

⁶⁵ Kuten puhuin täällä vähän aikaa sitten, uskon, että se oli tabernaakkelissa, että: ”Jumala on niin suuri, että Hän voi tulla niin yksinkertaiseksi.”

⁶⁶ Nyt, näettekö, kun meistä tulee suuria, me emme voi olla yksinkertaisia. Näettekö? Me, me tiedämme liikaa. Ja me—meidän täytyy: ”Oi, sen vain täytyy olla *tällä* tavalla, sillä

tavalla, kuin me sen sanomme tai muuten sitä ei ole ollenkaan.” Näettekö? No, sillä tavalla meiltä jää Jumala huomaamatta.

⁶⁷ Mutta jos ihminen voisi vain, merkittävä ihminen, voisi tulla suuremmaksi ja suuremmaksi, ja tulisi vain yhä suuremmaksi, mitä hänestä sitten tulisi? Hänestä tulisi vain jälleen niin nöyrä, ja niin yksinkertainen, kunnes ihmiset kulkisivat hänen ylitseen eivätkä tuntisi sitä, näettekö, tuota suurta henkilöä, joka on heidän keskuudessaan.

⁶⁸ Aivan sama asia, kuin mitä me teemme. Me—me mittaamme elektroneja, me halkaisemme atomin, ja me lähetämme viestin kuuhun, ja kävelemme tavallisen ruohon päältä, josta me emme ymmärrä mitään. Se on totta. Tuo pieni kukka, kukaan ei voi selittää tai löytää tuota elämää, joka on kätkeytynyt tuohon pieneen siemenen maan uumenissa, joka nostaa kukan esiin seuraavana vuonna. Tavallinen ruohonkorsi, kaikki maailman tiedemiehet eivät pystyisi valmistamaan yhtä ruohonkortta, ei yhtäkään kortta. Näettekö? Te ette voi tehdä sitä, koska siinä on elämä. Ja sen vuoksi, näettekö, me . . .

⁶⁹ On sanottu: ”Typerykset kävelevät naulapohjakengillä siellä, minne enkelit pelkäävät astua.” Ja se on todella totta. Me kävelemme yksinkertaisten asioiden ylitse. Me kävelemme Jumalan ylitse.

⁷⁰ Me kävelemme orkidean ylitse etsiessämme päivänkakkaraa. Nyt, siinä se on, näettekö, kävelemme orkidean ylitse. Ja jos me vain voisimme tulla tarpeeksi yksinkertaisiksi, alentua. Kukaan ei voisi edes katsoa . . .

⁷¹ Tuo viinipuu siellä, mitä se on? Jumala. Mitä se on? Se on vulkaanista tuhkaa, jossa on elämä. Kääntykää, katsokaa tuonne, siellä on mahtava puu, luullakseni poppelipuu. Mitä se on? Se on vulkaanista tuhkaa, jolla on toisenlainen elämä. *Tällainen* elämä teki—teki puun. *Tuollainen* elämä teki viinipuun. Näettekö?

⁷² Ja mitä me olemme? Vulkaanista tuhkaa, jossa on elämä. Mikä teki meistä sen, mitä me olemme? Me emme vain olisi mitään muuta, kuin sitä, mutta Jumala laittoi iankaikkisen elämän meihin, ja sitten meistä tuli alamaisia Jumalalle. Silloin, me—me tarkkailemme, tarkennamme Sanan silloin Jumalaan.

⁷³ Mutta ihminen ei koskaan anna sisäiselle ihmiselleen mahdollisuutta selittää sitä, mikä on oikein, se saa aikaan ongelmat. Tarkkailekaapa. Me näemme, jos hän ei tee sitä, mitä sitten tapahtuu? Me näemme, että hänen kiukkunsa, kuten Kainin, tuli esille, näettekö, hyvin pian. Kain oli kateellinen. Hän ei pitänyt siitä, että Jumala uhrasi, hyväksyi Kainin . . . Aabelin uhrin hänen uhrinsa sijasta. Hän halusi mennä myös. Hän halusi oman uhrinsa. Hän halusi oman tapansa, näettekö, sen sijaan, että olisi tullut Aabelin luo ja sanonut: ”Oi, minun veljeni, olen niin iloinen siitä, että Jumala on antanut

hyväksyntänsä. Nyt meillä on tapa, me tiedämme, että Jehova hyväksyy tämän tavan, koska Hän osoitti sen hyväksymällä sinun uhrisi.” Eikö näin olisi pitänyt tehdä? Mutta sen sijaan, hän tuli kateelliseksi.

⁷⁴ No niin, ettekö te näekin saman asian ihmisissä tänä päivänä? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”—Toim.] Näettekö? Se on vain hänen tapansa, näettekö, no niin, sen sijaan, että hän hyväksyisi tavan, jonka Jumala vahvistaa olevan totuus.

⁷⁵ Se tapa, miten Jumala Itse tulee näyttämölle ja sanoo: ”*Tämä* se on. Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat. Minä tulen olemaan teidän kanssanne, jopa teissä. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe; kuitenkin te näette minut, sillä minä olen teidän kanssanne, jopa teissä.” Näettekö, maailma, te. . . ”Maailma ei näe minua, mutta te näette.” Näettekö: ”Kain ei näe Minua, mutta sinä näet, Aabel.” Näettekö? Koska se on—se on sama asia.

⁷⁶ Ja sen sijaan, että tultaisiin ja sanottaisiin: ”No, suurenmoista, me näemme Jumalan toimivan ihmisten keskellä, tehdään niin,” ei varmastikaan, opinkappaleen kanssa, sama asia, ja, paremminkin ahneuden, ja kateuden kanssa, sama asia joka Kainilla on, hän vaatii veljensä veren. Hän yrittää pyyhkäistä veljensä pois tieltä, päästä hänestä eroon. ”He eivät ole mitään muuta, kuin joukko hihhuleita. He ovat pieniä.” Näettekö? Te tiedätte, mitä minä tarkoitan. Se aloittaa ongelmat. Siitä alkavat ongelmat. Siinä vihkivalat murtuvat. Siinä rikkinäinen yhteys erottaa. Se rikkoo koteja. Se saa pyörän pyörimään kohti avioeroja. Juuri se rikkoo yhteyden.

⁷⁷ Se rikkoi yhteyden Eedenissä, se, että Eeva ei onnistunut pitämään katsettaan kohdistettuna Jumalan Sanaan, ja kuunteli vihollisen järkeilyä. Näettekö? Näettekö? Jos hän olisi vain pysynyt tarkalleen siinä, että: ”Jumala sanoi niin. Se selvittää sen. Jumala sanoi niin,” mutta hän ei halunnut tehdä sitä. Näettekö? Hän muutti kiikariensa tarkennusta, ja hän alkoi yhden tien sijaan nähdä, että siellä olikin kaksi tietä. Näettekö? Hän näki: ”No, no niin, ehkäpä tämä mies voisi olla oikeassa. Ehkäpä hän on oikeassa. No niin, mehän tiedämme, että Jumala on oikeassa, ja ehkäpä hänkin on oikeassa. Tässä on vain enemmän valoa siihen, mitä Jumala sanoi.” Näettekö sen?

⁷⁸ Sama asia tapahtuu tänä päivänä, palaten tarkalleen samaan pisteeseen. Näettekö? Näettekö? Te näette kaksi ajatusta. On ainoastaan yksi. Ei ole mitään uskonnunnustusta. Se on Sana, Jumalan Sana, Jumalan tarkoitus, Jumalan suunnitelma. Kaikki muut suunnitelmat ovat kelpaamattomia.

⁷⁹ Se, ja Eeva teki tämän pahan asian, ja sen vuoksi tänä päivänä Jumala, Sanassaan, ei koskaan salli naisten olla sananpalvelijoita. Näettekö? Sitä ei vain sallita Sanassa.

⁸⁰ Kotonamme tänä aamuna, me juttelimme ja istuimme aikaisin aamiaispöydässä. Olimme halunneet aloittaa, jotta pääsisimme tänne ajoissa ja pääsisimme takaisin toiseenkin tapaamiseen. Niinpä, me, minä sanoin. . . Me puhuimme pöydässä. Ja—ja me puhuimme, tuli puhetta enkeleistä. Pieni poikani Joseph, joka istui siellä, sanoi jotain enkeleistä. Ja hän sanoi: ”No, isi,” hän sanoi: ”nuo enkelit. . .”

Minä sanoin: ”Jumala on mies.”

”Mutta”, hän sanoi: ”nuo—nuo enkelithän ovat naisia.”

Minä sanoin: ”Ei ole mitään sellaista.” Näettekö? Hän sanoi. . .

⁸¹ ”No, niillä on. . .” Sarah, tyttäreni, sanoi: ”Mutta isi,” hän sanoi, ”siellä, niillä, niillähän on hameet.” Hän sanoi: ”Ne ovat naisia.”

Minä sanoin: ”Se on, joku psykologi piirsi sen kuvan.”

⁸² He eivät koskaan nähneet, Raamatussa, enkeliä kutsuttavan ”she” muodolla. Se oli aina ”he” muodossa, [Englannissa miehen ja naisen ”hän” sana erotetaan he- ja she-muodolla.—Kääntäjä], ”he”, ”he”, ”he”, ei—ei ”she.” Ei ole mitään sellaista, että enkeli olisi nainen. Raamatussa ei koskaan ole ollut sellaista. Eikä elävän Jumalan seurakunnassa ole sellaista. Ei ole mitään sellaista, kuin naissanansaattaja. *Enkeli* on ”sanansaattaja”. Niinpä, Jumala ei koskaan sallinut sitä.

⁸³ Koska Raamattu sanoo: ”Aadam luotiin ensin, ja sitten Eeva. Eikä Aadamia petetty, vaan nainen petettiin ja joutui lankeemukseen.” Näettekö? Sen vuoksi, nainen. . . Sanoi, Paavali sanoi: ”En salli, että nainen opettaa, enkä sitä, että hän vallitsee, vaan hänen tulee elää hiljaisuudessa, kuten lakikin sanoo.”

⁸⁴ Nyt, siinä, näettehän, no niin, no niin, kuten meidän helluntailaiset ryhmämme, se on sen ruohonjuuritaso. Näettekö? Mitä he tekevät, he keskittyvät siihen, että: ”No, no niin, tässä, tässä on nainen, joka pystyy saarnaamaan salaman lailla.” No niin, siitä ei ole epäilystäkään. Varmasti. Olen kuunnellut joitain naissaarnaajia, jotka osasivat saarnata niin, että miehet eivät pystyisi edes seisomaan sellaisen saarnaamisen varjossa, mutta sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mikä on vanhurskasta; näettekö, ei mitään.

⁸⁵ Paavali sanoi: ”Jos yksi puhuu kielillä, eikä ole selittäjää, niin olkoot vaii.”

Sanotaan: ”Mutta en pysty olemaan hiljaa.”

⁸⁶ Mutta Raamattu sanoi, että sinä pystyt, näetkö, joten siinä se on. Näettekö? Se täytyy tehdä järjestyksessä, järjestykseen asetettuna, laittaa paikalleen, ja sen täytyy aina pysyä siellä omalla paikallaan.

87 Näettekö, siinä, te joudutte pois tarkennuspisteestä. Se saa aikaan ikäviä tunteita, ahneutta ja niin edelleen. Sen sijaan, että tarkentaisimme itsemme takaisin Sanaan, me tarkennamme itsemme sen ulkopuolelle, ja näettekö: ”No, annetaan heidän tehdä sen mukaan, miten he sen näkevät.” Näettekö, sillä tavalla, juuri sillä tavalla sitten. Hyvä on.

88 No niin, me huomaamme, että se rikkoo kotien yhteyden. Se rikkoo seurakuntien yhteyden. Se rikkoo kansakuntien yhteyden, tuo sama asia.

89 Kansakunnat haluavat nähdä omalla tavallaan. Saksa haluaa nähdä omalla tavallaan, ainoastaan. Venäjä haluaa nähdä omalla tavallaan, ainoastaan. Amerikka haluaa nähdä omalla tavallaan, ainoastaan. Näettekö? Silloin, näettehän, siinä se on. Se on kansakuntien henki. Te löydätte sen kaikkialta, minne menette, te löydätte kansallishengen. Minä menin sinne, ja heillä on erilaisia tapoja. Se on niin kummallista. Jos minulla olisi aikaa, haluaisin käydä nopeasti lävitse joitain kansakuntia ja näyttää teille.

90 Kun mennään, mennään Saksaan, sieltä löytyy armeijan henki. Kaikki on armeijan kaltaista. Siellä täytyy seistä suorassa, kävellä suoraan, siistiä hiusrajat ja kaikkea sellaista. Se on armeijaa.

91 Kun mennään Ranskaan, sieltä löytyy moraaliton henki: vain naisia ja viiniä ja alkoholia ja—ja sellaista. Näettekö?

92 Kun mennään Suomeen, sieltä löytyy uskollinen henki, sen kaltainen, että kaikki on rehellistä. ”Meidän täytyy maksaa kaikki pois.” Näettekö? Niin on tehtävä. Sen täytyy olla sillä tavalla. Huolimatta siitä, kuinka kovasti heidän täytyy tehdä töitä, mitä se maksaa, mutta sen täytyy olla sillä tavalla.

93 Kun tullaan Amerikkaan, sieltä löytyy suuri: ”Ha, ha, ha, ha, ha!” Sitä se on. Kyllä. Se on amerikkalainen henki. Joku kertoo likaisen vitsin radiossa ja kaikki nauravat sille. Ernie Ford tai—tai joku heistä, lausuu vitsejä, joita heillä on, tiedättehän, kaikkialla, Arthur Godfrey ja sellainen ryhmä, näettekö, se on—se on amerikkalainen henki. Sellainen se on.

94 Ja sitten nuo henget tulevat kateellisiksi toisesta hengestä. Ja mitä ne tekevät? Ne saavat aikaan sodan. Se on totta.

95 Nyt, näettekö, jokainen kansakunta on Saatanan hallinnassa. Raamattu sanoi niin. Hän on kansakuntien jumala. Saatana vei Jeesuksen vuoren huipulle ja sanoi . . . näytti Hänelle kaikki maailman valtakunnat, kaikki valtakunnat pienessä hetkessä. Hän sanoi: ”Nämä ovat minun. Minä teen niiden kanssa, mitä haluan.” Hän sanoi: ”Minä annan ne Sinulle, jos Sinä palvot minua.”

96 Jeesus sanoi: ”Mene pois minun luotani, Saatana.” Hän tiesi, että Hän perisi ne tuhatvuotisessa valtakunnassa. Näettekö?

Niinpä Hänen ei tarvinnut kumartaa häntä. Hän tiesi, että ne olisivat . . .

⁹⁷ No niin, kun Jumala palaa jälleen ja ottaa, rakentaa Valtakuntansa tänne, näettekö, siellä ei ole tule olemaan mitään erilaisia henkiä: saksalaista henkeä ja ranskalaista henkeä ja norjalaista henkeä ja amerikkalaista henkeä. Siellä ei ole sellaista. On vain yksi Henki, aamen, Jumalan Henki, elävänä jokaisessa sydämessä. Juuri niin. Ja siellä on yksi lippu, yksi kansakunta, yksi kansa, veljeys, Jumalan isyys ja ihmisten veljeys. Lapseus! Kyllä.

⁹⁸ Sitten me huomaamme, koska ihmiset tekevät tätä ja— ja saavat aikaan näitä suuria hälinöitä ja niin edelleen. . . No niin, näettekö, niin kauan kuin Saatana hallitsee sitä, on sotia ja ongelmia, ja sotaa. Jeesus sanoi Johanneksen. . . Matteuksen evankeliumin 24. luvussa, Hän sanoi: ”Te kuulette sodista ja huhuja sodista ja sotia, ja sotaa.” Miksi? Koska, maan prinssi, Saatana, kansakuntien voima. . . Kansallishenki on *täällä*, kansallishenki *täällä*. Ne ovat riivaajia. Ne eivät tule toimeen toistensa kanssa. Näettekö?

⁹⁹ Oletteko koskaan tarkastelleet joukkoa eskimoiden maassa, missä me kuljemme koiravaljakoilla, pohjoisessa Alaskassa, ja kaukana siellä lounaisalueen tietämillä? Kun opas sitoi siellä näitä koiria, joita kutsutaan huskeiksi. . . Ja hän sitoi yhden *tänne* ja yhden *tänne* ja yhden *tänne*.

Minä kysyin: ”Miksi sinä teet noin?”

¹⁰⁰ Hän sanoi: ”Ne ovat niin täynnä riivaajia, että ne tappaisivat toinen toisensa.” Näettekö? Vain—vain tappamista, se on ainoa, mitä ne ajattelevat.

¹⁰¹ No, se on—se on saatana, näettekö. Hän on tappaja. Hän, hän vain, kansakunta vain. . . Jopa riivaajat tappelevat toistensa kanssa. Näettekö? Ne vain tappelevat toistensa kanssa.

Mutta Jumala on kokonaan rakkautta, näettekö, niinpä te ette voi muuta, kuin rakastaa toisianne.

¹⁰² Niinpä, näettekö, koko perusajatus pohjautuu jälleen juuri sinne noihin henkiin, tarkalleen sinne alkuun. 1. Mooseksen kirja on siemenluku, ja silloin se synnyttää kaiken, mitä meillä on maailmassa tänä päivänä.

¹⁰³ Nyt meillä on sotia ja voittoja, suuria voittoja. Yksi kansakunta tulee ja lyö toisen sanoen: ”Suurenmoista! Me voitimme. Me kukistimme heidät.” Ja—ja sitten heti seuraavaksi heistä tulee ystäviä, ja he kättelevät toisiaan ja käyvät kauppaa toistensa kanssa.

¹⁰⁴ Ja hetken kuluttua on toinen presidentti, tai toinen kuningas astuu valtaan, tai toinen hallitsija, toinen järjestelmä. Ja heti seuraavaksi, tässä he ovat, heidän lastenlapsensa ovat taas aseiden kanssa tappelemassa toinen toistensa kanssa, jälleen.

”Sotia, ja huhuja sodista.” Ja tämä toinen käy toisen ylitse: ”Nyt sinä palvelet minua, tiedätkö. Minä voitin ja sinä olet—sinä olet se, joka on hävinnyt.” Ja niin edelleen. Sinä vain . . .

¹⁰⁵ Kuten kerran kuulin erään sanonnan: ”Jumala teki ihmisen ja ihminen teki orjat.” Jumala ei tehnyt ihmistä hallitsemaan toista. Jumala teki ihmiset olemaan veljiä, aivan, olemaan veljiä, ei hallitsemaan toista. Ei ylempää rotua, ei ylempää kansakuntaa, ei ylempää kieltä. Meillä on yksi kieli, taivaallinen. Näettekö? Juuri niin. Meillä on yksi veljeys: se on ihmisuus. Se on ihminen, huolimatta siitä, kuka hän on.

¹⁰⁶ Miksi meidän pitäisi tapella ja tappaa toinen toisiamme? Mutta niin tehdään. Sitten joskus, hyvä kansakunta, tai kansakunta, jossa on järjestelmä, yrittää tehdä oikein, ja taistelee oikeuksiensa puolesta, sitten paha kansakunta tunkeutuu sisälle. Ja sitten he valtaavat sen ja *tästä* kansakunnasta tulee *tuo*. Ja sitten taas edes takaisin, vain vaihtuen edes takaisin.

¹⁰⁷ Kansakunnilla on ollut monia, monia suuria kansallisia voittoja, joita he ovat yrittäneet, kun he ovat yrittäneet taistella vapautensa puolesta, ja sen puolesta, mitä he—he pitävät omanaan. Ja heillä on—mitä heillä on? Niin kauan kuin Saatana hallitsee heitä, he tulevat jatkamaan tappelemista. Mutta he ovat voittaneet monia suuria voittoja, suuria voittoja. Me voisimme palata takaisin aivan alkuun saakka ja osoittaa, missä kansakunta on hallinnut toista kansakuntaa, ja missä on ollut suurten voittojen juhlia ja niin edelleen.

¹⁰⁸ Kuten ensimmäisessä maailmansodassa, kun meillä oli ensimmäinen maailmansota, kun monet kansakunnat tulivat yhteen ja kohtasivat Saksan maaperällä. Ja missä Belgia ja muut kansakunnat taistelivat eri lippujen alla, sitä kutsuttiin ensimmäiseksi maailmansodaksi. Nyt, minä . . .

¹⁰⁹ Täällä istuu kaksi veljeä tai kolme, ehkäpä neljä, jotka voivat muistaa sen. Minä muistan sen. Olen viisikymmentäneljävuotias.

¹¹⁰ Ja muistan pienenä poikana, noin yhdeksän, kahdeksan tai yhdeksän vuotiaana, vuonna 1914. Katsotaanpa, yhdeksän, kymmenen, yksitoista, kaksitoista, kolmetoista, neljätoista. Olin viisivuotias, kun se syntyi. Muistan, kun sanottiin, että tulisi sota. Ja isini oli noin kaksikymmentäkaksivuotias, ja hänet piti lähettää sotaan. Oi, en saattanut ajatella sitä, että isini lähetetään sotaan. Hän tuli tietä pitkin. Hän oli hevosvaunuilla. Ja hänellä oli. . . Ja hän oli käynyt kaupassa, joka oli useiden mailien päässä meistä, ja hänellä oli pussillinen herneitä mukanaan. Me. . . Ja niinpä sanoin. . . Otin herneet. Ajattelin: ”Jos he tulevat ja aloittavat minkä tahansa sodan, lyön heitä tällä hernepussilla, jos he tulevat.” Näettekö? No niin, he olivat. . . Vain ajatuskin sodasta, isini pitäisi mennä sotaan!

111 No, trumpetti soi ja–ja ”Ostakaa osakkeita,” ja niin edelleen.

112 Ja kuten me kaikki muistamme sen: ”Me menemme sinne ja taistelemme tässä maailmansodassa ja me lopetamme sen. Ja sitten he järjestäytyvät.” Se, mitä kutsuttiin Kansainliitoksi, perustettiin. ”Ja sitten on rauha, iankaikkinen rauha. Siinä kaikki. Ei enää sotaa.”

113 Tuskin kului kahtakymmentä vuotta, kun me olimme jälleen siinä, yhtä kiivaassa kuin aina, toisessa maailmansodassa. Näettekö? Sotia! Miksi? Se on ahneutta, kateutta. Näettekö? Heti, kun keisari Wilhelm lähti Saksasta, silloin toinen kaveri tuli tilalle, nimeltään Adolf Hitler, itävaltalainen, ja hän sai noiden ihmisten ajatukset sekaisin, mikä on riivaajan aikaansaamaa, että he voisivat piestä maailman. Ja he, ja siinä se on. Näettekö? Se on riivaaja vastaan riivaaja, jälleen, näettekö, sillä tavalla. Ja noiden kansakuntien viattomat asukkaat, jotka, he vain johtivat toinen toisensa sotaan, sotaan, sotaan. Ja se on vain aina ollut niin, alusta lähtien.

114 Nyt, nyt me huomaamme sitten, heti seuraavaksi tuli toinen sota. Nyt, jälleen koko maailma lähti sotaan, parempien välineiden kanssa, ja parempien lentokoneiden kanssa, ja suurempien pommien kanssa. Ja he taistelivat ja vuosivat verta ja kuolivat ja näkivät nälkää ja jäätyivät, ja kaikkea muuta. Sotaa, sotaa, sotaa!

115 Sitten tuli päivä, jota me kutsumme voitonpäiväksi. Siitä otin tekstini, tuosta voitonpäivästä, voitonpäivästä. Se oli päivä, jolloin he ottivat voiton, ja jolloin armeijat ottivat voiton muista armeijoista, voitonpäivä. No niin, oli D-päivä ja sitten oli voitonpäivä. D-päivä on se, kun he lähtivät taistelemaan. Voitonpäivä on silloin, kun rauha solmittiin, kun Saksa ja loput heidän liittolaisistaan ja kaikki antautuivat muille kansakunnille.

116 Ja mitä me teimme? Voitonpäivänä me lauloimme lauluja. Me huusimme. Me heitimme hattumme ilmaan. Me ammuimme aseilla ilmaan. Me itkimme. Me puhalsimme pilleihin. Me löimme rumpuja. Me, me soitimme musiikkia. Me, me taputimme toinen toisiamme selkään. Mitä se oli? Se oli voitto. Oi, me olimme voittaneet. Kuinka nämä... No meistä tuntui: ”Me olemme voittaneet. Me olemme voittaneet.” Liput kohosivat ja trumpetit soivat ja oi, millainen hetki meillä olikaan! ”Voitto, voitto, voitto! Me voitimme.”

117 Ja se oli suuri asia. Se toi rauhan kristillisille kansakunnille, niin kutsutuille. Ja meillä oli pieni hengähdysten hetki. Jotkut noista pojista, jotka olivat elossa, palasivat kotiin ja niin edelleen. Mutta, on ollut monia sellaisia suuria päiviä, monia sellaisia, ja suuria sotia.

118 Mutta tiedättehän, kaiken aikaa, kun on ollut sellainen taistelu taisteltavana, on Jumalaan uskovilla ihmisillä ollut monia voitonpäiviä, sen lisäksi. Oi, kyllä! Niitä on ollut molemmilla puolilla; siellä, missä linssi on tarkennettu ja suunnattu luonnolliselle puolelle, on voitonpäiviä; ja myös missä se tarkentuu Sanaan Kirjoituksissa, se joskus tuo esiin uuden voitonpäivän.

119 Meillä on ollut monia sellaisia suuria taisteluita vihollistamme vastaan. Ja Jumalalla on ollut suuria miehiä täällä, jotka ovat seisseet etulinjassa, jotka ovat voineet ottaa kiinni, Jumalan Hengen kautta, ihmisten ajatuksista, ja heittää ne Jumalan valtakuntaan, ja palata voittoisina.

120 Me taistelemme sitä joka päivä. Jokainen kristitty käy taistelua joka päivä. Me olemme sodassa juuri nyt, jota käydään jatkuvasti sisällämme oikean ja väärän välillä. ”Otammeko me Sen vastaan? Mitä me teemme? Kumarrammeko me maailmalle? Luovutammeko me tämän oman ajatuksemme?”

121 Ja jos me näemme sen, tarkennamme siihen. Otamme sen ensimmäisestä Mooseksen kirjasta Ilmestyskirjaan saakka. Se on NÄIN SANOO HERRA, joka kerta sen kaiken lävitse. Me emme voi antaa sitä pois. Me emme voi tehdä kompromissia muiden kanssa. Me emme vain voi tehdä sitä. Meidän täytyy pysyä tässä. Siinä kaikki. Huolimatta siitä, kuinka suuri vihollinen on, ja kuinka paljon kalustoa sillä on meitä vastaan, ja kuinka monia organisaatioita, ja kuinka monia *niitä*, *niitä* tai *muita*. Me kuitenkin, me olemme tarkentaneet Jumalan Sanan perusteella, kunnes me näemme, että on vain yksi asia, ja se on Jeesuksen Kristuksen Veri. Ja Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

122 Sen vuoksi ei ole mitään merkitystä sillä, mitä kuka tahansa sanoo. Sanotaan, että: ”Ihmeiden ajat ovat ohitse. Ei ole mitään sellaista, kuin jumalallinen parantuminen. Ei ole mitään Pyhän Hengen kastetta. Ja kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen oli vain opetuslapsia varten.” Ja kaikki nämä asiat, he yrittävät tarkentaa sen ohitse. Kuitenkin se tarkentuu jälleen takaisin Sanaan, ja kukaan ei voi sanoa, että sitä ei ole siellä. Juuri niin.

123 Niinpä, me olemme sodassa. Ja Jumalan sankarit ovat aina olleet sodassa.

124 Ja te, pieni seurakunta, muistakaa, että te olette osa tuota yksikköä täällä. Te olette etuvartioasema täällä. Joka, teidän tiedätte, mikä etuvartioasema on. Teidän pitäisi tietää, koska niitä on muutama täällä aivan teidän lähellänne. Niinpä, te olette täällä etuvartioasema, paikallanne, pitääksenne yllä lippuja, tehdäksenne sitä, mikä on oikein, yhä vakuuttaen, että Jeesus Kristus on maailman ainoa toivo; ei metodistiseurakunta, baptistiseurakunta, presbyteerinen idea, katolinen tai juutalainen, tai mitä tahansa se saattaakin olla; rotu, heimo

tai väri. Se ei ole sitä. Se on Jeesus Kristus. Näettekö? Hän on se. Hän on meidän voittajamme. Hän on se. Hän on liikkeen päällikkö. Nämä ovat Hänen käskynsä. Meidän täytyy noudattaa käskyjä. Kuinka te voisitte koskaan . . .

¹²⁵ Jotkut teistä pojista palvelitte sodassa. Kuinka te pystyitte koskaan . . . Jos kapteeni antaa käskyn ja te käännytte ympäri ja teette jotain päinvastoin, nö tehän sekoitatte koko armeijan. Juuri niin. Te saatte aikaan kapinan. Teidän täytyy noudattaa käskyjä. Ainoa tapa tehdä se, on keskittyä siihen, ja ymmärtää sen tarkoitus, mistä siinä on kyse. Hyvä on.

¹²⁶ Meillä on ollut monia suuria taisteluita, hengellisiä taisteluita. Monia suuria voitonpäiviä, joita seurakunnalla on ollut; tarkoitan seurakuntaa, Kristuksen ruumista. En nyt puhu organisaatiojärjestelmästä. Puhun Kristuksen ruumiista. Uskovaisten ryhmällä, kautta aikojen, on ollut monia suuria voitonpäiviä.

¹²⁷ Me puhumme, että meillä on ollut useita sotia, sotia ja huhuja sodista, ja voitonpäiviä, ja voitonpäiviä, ja voitonpäiviä. Ja lopulta se huipentuu suureen Harmagedonin taisteluun. Se tulee olemaan niistä viimeinen. Kun Harmagedonin taistelu puhkeaa, se saattaa kaiken päätökseen. Juuri ennen suurta tuhatvuotista valtakuntaa, Harmagedon puhdistaa maan. Se puhdistaa itsensä uudelleen tällä ydinräjäytyksellä, ja vulkaaninen tuhka ja muu peittää tämän ihmisten veren kasteleman ja maan, ja synnin ja rikollisuuden. Se uppoaa maan alle, ja tuolivuolet karjuvat jälleen, ja se uudistaa ja puhdistaa maan suurta tuhatvuotista valtakuntaa varten. Hän puhdistaa seurakuntansa tuona aikana, jotta ihmiset voivat elää täällä. Aamen. Minä—Minä sanon, että pidän siitä. Kyllä vaan. On tuleva aika, joka on suurenmoinen.

¹²⁸ No niin, suuret voitonpäivät, me ajattelemme noita aikoja. Palatkaamme vain takaisin. Meillä on nyt muutama minuutti aikaa ajatella muutamia satureita. Palatkaamme takaisin ja ajatella yhtä . . . Me voisimme palata kauas taaksepäin. Mutta palatkaamme takaisin Moosekseen asti. Mooseksella oli hetki, kun hän lähti suureen sodankäyntiin, koska seurakunta itse oli unohtanut voiton kauan sitten.

¹²⁹ Se on vialla seurakunnassa tänä päivänä. Me olemme unohtaneet liian kauan aikaa sitten, että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Me unohdimme, että Jumala on parantaja, joka voi tehdä sairaasta terveen. Me unohdimme, että Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten ylle, ja annettiin sukupolvelta sukupolvelle, kelle tahansa, kuka tahansa, joka halusi, sai tulla. Me olemme unohtaneet sen, kauan, kauan sitten.

¹³⁰ Niin oli myös Israel unohtanut. He olivat tulleet tyytyväisiksi Egyptissä, ja sitten joutuneet orjiksi.

131 Ja nyt tässä oli Mooses, joka meni sinne omassa järjellisessä ymmärryksessään, tai järjellisellä saavutuksellaan yrittääkseen, ja sotilasvoiman alla, tuoda Israelin ulos, ja hän epäonnistui siinä.

132 Mutta pelkästään Sana Jumalalta erämaan takaosassa, kiehautti koko asian jälleen. Mitä tapahtui Moosekselle? Hän sai linssinsä tarkennettua. Jumalan ainoa tarkoitus hänen kohdallaan ei ollut mennä siellä naimisiin tämän kauniin etiopialaisen värillisen tytön kanssa, ja—ja asettua aloilleen ja saada lapsia, ja—ja kasvattaa appiukkonsa lampaita. Vaan hänen tehtävänsä oli—oli vapauttaa Jumalan lapset tuosta vankeudesta. Se oli hänen palvelustehtävänsä. Sitä varten hän oli syntynyt.

133 Ja jokainen meistä on syntynyt jotain tarkoitusta varten. Meitä ei vain laitettu tänne ilman tarkoitusta. Tuo vuori ei noussut tuonne vain ollakseen olemassa. Tuo puu laitettiin tuonne tarkoitusta varten. Kaikella on tarkoituksensa. Sen täytyy palvella tarkoitustaan. Ja me olemme täällä tarkoitusta varten. Ehkä tarkoituksemme on todistaa yhdelle henkilölle ja saada hänet pelastettua, ja se voi saada aikaan sen, että nousee saarnaaja, joka lähettää miljoona sielua Kristukselle.

134 Katsokaapa Dwight Moodyn kääntymystä ja monia näistä. Näettekö? Ainoastaan yksi pieni naisraukka... Pieni raukka pyykinpesijänainen sanoma sydämellään, tehdäkseen jotain Jumalalle, ja hän vuokrasi vanhan hevostallin ja hankki sinne saarnaajan saarnaamaan. Ja ainoastaan eräs pieni poika, jolla oli hiukset niskaan saakka ja isän henkselit yllään, tuli sinne ja polvistui alttarille tuona iltana. Dwight Moody, joka lähetti puoli miljoonaa sielua Jeesukselle Kristukselle. Näettekö? Tuolla naisella oli jokin tehtävä. Hän on... Se oli tarkoitusta varten. Hänestä oli tullut pyykinpesijänainen tarkoitusta varten.

135 Älä halveksi sitä, mihin Jumala on sinut asettanut. Vaan palvele tarkoitustasi. On tulossa suuri voitonpäivä, eräänä päivänä, kun taistelu on ohitse.

136 Nyt, pankaa merkille. Mooses, hän meni sinne, kun hän oli saanut linssinsä tarkennettua ja nähnyt, että se, mitä hänen tulisi tehdä, oli Jumalan suunnitelma. Hän meni sinne. Hän taisteli kiiwaasti. Hänellä oli monia suuria taisteluita. Mutta haluaisin mainita yhden hänen raskaista taisteluistaan. Kun hän oli päässyt siihen tulokseen, merkkien ja ihmeiden näyttämisen kautta, eri asioiden kautta, jotka Jumala oli hänelle näyttänyt, että kun Sana puhutaan, siitä tulee käsin kosketeltavaa, ja se tapahtuu.

137 Sama asia, joka meillä on tänä päivänä, puhukaa sana sairaan ihmisen puolesta, [Veli Branham napsauttaa sormiansa—Toim.] ja nähkää Sen parantavan ja tekevän näitä muita asioita,

jotka Jumalan Sana on puhunut ihmishuulten kautta. ”Sinä sanot tälle vuorelle: ’Liiku,’ etkä epäile sitä, vaan uskot sen, että mitä sanoit, tulee tapahtumaan, niin silloin sinä voit saada sen, mitä olet sanonut.” Jeesus sanoi niin. No niin, me uskomme sen ja pidämme siitä kiinni ja otamme sen, ja uskomme sen.

¹³⁸ Ja nyt Mooses oli tehnyt sen. Ja hän meni sinne, ja Jumala oli osoittanut, että Hän oli Mooseksen kanssa. Mutta saatuaan hänet paikalleen, Jumala . . .

¹³⁹ Näyttää siltä, kristillisessä elämässä, että jos ihminen ei ole täysin keskittynyt Kristukseen, kristillisessä elämässä näyttää silloin olevan niin monia pettymyksiä. Mutta nuo pettymykset ovat—ovat Jumalan jumalallinen tahto, joka tapahtuu meille. No niin, se ei näy siltä, mutta se on Jumalan tapa tehdä asioita. Hän sallii meidän kohdata joen nähdäkseen, mitä me teemme.

¹⁴⁰ Mooses johti Israelin lapsia tarkalleen tehtävänsä mukaisesti, ja faaraan armeija oli heidän perässään, ja tomupilvi kohosi puolen miljoonan aseistetun miehen perässä. Ja tässä oli kaksi miljoonaa avutonta juutalaista ilman mitään, seisomassa siellä, miehet, naiset, lapset ja niin edelleen. Ja Punainenmeri oli pysäyttänyt hänet. Kuollut meri oli pysäyttänyt hänet. Hän . . . Ei ole mitään paikkaa, minne mennä. Näettekö? Mutta Mooseksella oli voitonpäivä, kun hän rukoili lävitse. Hän meni ja ryhtyi huutamaan Herran puoleen.

¹⁴¹ Ja Herra sanoi: ”Miksi sinä huudat Minulle? Minä annoin sen sinulle tehtäväksi. Puhu lapsille, että he jatkavat tehtävässä eteenpäin.” Aamen. Siinä se on. ”Älä huuda Minulle. Sinulle on annettu tehtäväksi viedä nämä ihmiset sinne. Puhu vain heille, että he kulkevat eteenpäin, pysyvät tarkalleen tuossa tehtävässä.” Aamen.

¹⁴² Millainen rohkaisu sen tulisi olla sairaalle! Millainen rohkaisu sen tulisi olla langenneelle! Käänny ympäri ja aloita uudelleen. Pysy tehtävässä. On Jumalan tehtävä avata punaisetmeret. Se on Jumalan tehtävä. Sinä vain puhut ja kuljet eteenpäin. Siinä kaikki, mitä sinun täytyy tehdä.

¹⁴³ Ja Mooses tuona suurena voitonpäivänä, oli siellä meren äärellä. Oi, millainen voitonpäivä se olikaan Moosekselle ja Israelin lapsille, jotka tottelivat profeettansa ääntä, kun he puhuivat ja kulkivat eteenpäin. Mooses sanoi: ”Enkö minä . . . Te olette nähneet jo kymmenen ihmettä ja yhä te epäilette.” Ja hän ryhtyi kävelemään kohti merta tuo keppi kädessään. Ja Jumala lähetti yön aikana tuulen, ja se puhalsi tuon meren kahtia, ja he kävelivät halki kuivan maan, voitonpäivä.

¹⁴⁴ Katsokaahan tänne. He seisoivat, jopa meidän tekstissämme sanotaan, että: ”He seisoivat ja lauloivat Mooseksen laulua lasimeren yllä, joka oli tulella sekoitettu.” Näettekö? Näettekö? He lauloivat. Ja Mooses, kun hän pääsi ylitse eikä hän tiennyt, mitä tehdä. Ja hän pääsi ylitse. . . Tässä tulee faaraan armeija,

yrittäen jäljitellä asioita, joita hän teki. Lihalliset jäljittelyt! Ja mitä tapahtui? Meri sulkeutui ja hukutti heidät, jokaisen heistä. Ja hän näki nuo kuolleet orjapiiskurit.

¹⁴⁵ Mirjam otti tamburiinin ja kulki pitkin rantapenkoja helistäen tätä tamburiinia. Ja Israelin tyttäret seurasivat häntä huutaen ja helistäen tamburiineja ja tanssien. Ja Mooses lauloi hengessä. Jos siinä ei ole vanhanaikainen Pyhän Hengen kokous, en ole sitten koskaan nähnyt sellaista. [Tyhjä kohta nauhalla—Toim.]

¹⁴⁶ ”Nämä egyptiläiset, jotka näet tänä päivänä, et enää koskaan näe heitä.” Aamen. Mikä päivä! Se on ohitse.

¹⁴⁷ Eräänä päivänä myös kristityille tulee uusi voitonpäivä. Se on totta.

¹⁴⁸ Huomatkaahan, Joosualla oli myös voitonpäivä joella. Joosualla oli voitonpäivä Jerikossa. Varmasti oli. Siellä, missä hän oli ylittänyt tuon joen, hänellä oli ensimmäinen voitonpäivä. Siellä hän on huhtikuussa, Jordanvirta oli ehkäpä mailin levyinen, koska lumi oli sulamassa vuorten huipuilta. Ja joki oli levittäytynyt joka puolelle tasankoja.

¹⁴⁹ Ja epäilemättä vihollinen olisi sanonut: ”No niin, Jumala on aikamoinen kenraali, eikö olekin? Hän johdattaa armeijansa keväällä suoraan tänne, kun joki on pahimmillaan, kun on pahin aika ylittää jokea, ja sitten Hän johdattaa armeijansa tänne ja johdatti heidät ylittämään jokea.” Ei.

¹⁵⁰ Jumala sallii pettymysten tapahtua, näyttääkseen voiton. Oi, jospa me vain voisimme nähdä sen! Näettekö? Sinä vain näkisit, että nämä asiat, jotka näyttävät jäytävän ja masentavan sinua, ovat koettelemuksia. Ne ovat asioita, seistäksesi aloillasi, tarkentaaksesi linsisi Jumalan Sanaan. Ja puhua Sana, ja kävellä sitten vain eteenpäin. Siinä on kaikki, mitä tarvitsee tehdä.

¹⁵¹ Meille tulee hetkiä, kun sanomme: ”Jumala, en tiedä, mitä tehdä. Olen umpikujassa.”

¹⁵² Puhu sana: ”Herra, minä uskon.” Ja ryhdy vain kävelemään eteenpäin. Jumala hoitaa meren avaamisen. Jatka vain kävelemistä. Näetkö?

¹⁵³ No niin, me huomaamme, että Joosua juuri tuona hetkenä, hän rukoi. Ja Herra kertoi hänelle, mitä tapahtuisi. Ja hänellä oli voitonpäivä. Hän voitti. Sitten, kun hän voitti joen ja pääsi toiselle puolelle, mitä hän teki? Hän laittoi arkin. . .

¹⁵⁴ Jossa, Sana oli tuossa arkissa. Hän laittoi sen ensimmäiseksi. Sitten laulajat ja muut tulivat sen perässä. Mutta arkki kulki ensimmäisenä.

¹⁵⁵ Kun Israel meni taisteluun, ensimmäisenä kulkivat laulajat. Ja laulajat kulkivat edellä laulaen. Sitten he puhalsivat pasuunoihin ja niin edelleen. Sitten arkki liikkui eteenpäin.

Sitten, kun arkki oli siirretty sinne, he sitten laskivat arkin alas, ja taistelu alkoi.

¹⁵⁶ Huomatkaa. Mutta nyt tässä, kun Joosua otti Sanan ensin ja laittoi Sanan ensimmäiseksi, silloin hän ylitti tuon . . .

¹⁵⁷ Ja Jumala oli kertonut hänelle: ”Kuten Minä olin Mooseksen kanssa, niin Minä tulen olemaan sinunkin kanssasi. Minä en petä sinua. Minä olen sinun kanssasi. Kukaan ei kestä sinun edessäsi kaikkina sinun elämäsi päivinä. Minä tulen olemaan lähelläsi. Älä pelkää sitä, mitä tulee tapahtumaan. Minä tulen olemaan lähelläsi.” Sitten mitä, sellaisen tehtävän kanssa, mitä muuta Joosua voisi tehdä, kuin laittaa Sanan ensimmäiseksi? Aamen. Siinä se on. Jumalan tehtävän kanssa, hän laittoi Sanan ensimmäiseksi. Ja se toi voitonpäivän. Oi, sen täytyi tulla. Siinä kaikki.

¹⁵⁸ Hän laittoi Sanan ensimmäiseksi, ja mitä tapahtui? Arkki meni ensimmäisenä veteen. Kun se meni veteen, meri avautui, paremminkin joki, ja he ylittivät sen.

¹⁵⁹ Mitä hän tekee sitten, kun hän pääsee sinne? Mikä on seuraava asia, joka tapahtuu, kun hän pääsee sinne toiselle puolelle? Sitten hän huomaa, että he ovat muurien ympäröimät, koska he pelkäävät häntä, kun hän pääsee sinne.

¹⁶⁰ Mutta eräänä päivänä hän kohtasi Päällikön. Ja hänellä oli uusi voitonpäivä. Hän kertoi Joosuulle tarkalleen, mitä tehdä, ja Jerikon muurit kaatuivat. Kuinka hän aikoo tehdä sen?

¹⁶¹ Kun luonnollinen ihminen katselee linssin läpi sinne, hän sanoo: ”No niin, katsohan, Sinä toit minut tänne, ja tässä minä olen. Katso tuota vastarintaa. Hehän ovat kaikki sisäpuolella, linkojensa kanssa. Jos me koskaan pääsemme lähellekään tuota muuria, voi meitä. Heillä on kiviä siellä, suuret linkonsa. Heillä on keihäitä. Heillä on jousipyssyjä. Heillä on siellä kaikkea. Ja he vain . . .”

Mutta näettekö, Joosua laittoi Jumalan ensimmäiseksi. Ja kun hän teki sen . . .

¹⁶² Kyse ei ole siitä, kuinka sinä pääset sinne. Se on Jumalan asia. Jatka vain kulkemista, seuraa Sanaa.

¹⁶³ Hän sanoi: ”Marssi ympäri, seitsemän päivää. Ja seitsemäntenä päivänä, marssi seitsemän kertaa. Viimeisellä kierroksella puhalla pasuunaan.” Jumalan tehtävä on ottaa luonnollinen osa pois. Ja hengellinen osa tuli tilalle, ja muurit kaatuivat. Ja he menivät suoraan sisälle ja valloittivat sen. Kyllä vaan. Silloin Jumalalla oli voitonpäivä.

¹⁶⁴ Aabrahamilla oli voitonpäivä, sen jälkeen, kun hänelle oli niin kauan luvattu tätä lasta, Jumala koetteli hänen rakkauttaan ja hänen uskollisuuttaan; jonka siementä me olemme, jos me uskomme Jumalaa.

165 Ja Aabrahamilla oli voitonpäivä. Milloin se oli? Päivänä, jolloin hän lähti Sinearin tasangoilta? Ei ihan. Hän ylitti, aivan, Eufratiksen, ja pääsi toiselle puolelle ollakseen siellä. Se oli hyvä päivä. Se oli yhä tavallaan . . .

166 Mutta hänen ensisijainen voitonpäivänsä oli Jireh-vuorella, [Vuori, jolla Herra näkee.—Kääntäjä] kun hän tuona päivänä pääsi sinne, kun Jumala antoi hänelle viimeisen koettelemuksen. Kun hän oli saanut ainokaisen poikansa. Hän sanoi: ”No niin, Aabraham, vie hänet tuolle vuorelle ja uhraa hänet uhrina. Minä olen tehnyt sinusta kansojen isän. Tässä on ainoa asia, joka voi tehdä sinusta ’kansojen isän,’ se on tämän pojan kautta. Haluan sinun tappavan hänet.” Oi, näettekö sitä? ”Tuhoa kaikki. Tuhoa juuri sen koko ydin. Tässä sinä nyt olet, Aabraham, olet nyt noin sataneljätoista-, sataviisitoistavuotias. Ja olet odottanut kaksikymmentäviisi vuotta tuota vauvaa. Ja nyt poika on viisitoista- tai kuusitoistavuotias. Ja haluan sinun vievän hänet ylös ja tappavan hänet, jotta voin tehdä sinusta kansojen isän.” Oi! Kyllä.

167 Aabraham ei koskaan liikahdannut. Hän ei koskaan, koskaan epäillyt Jumalan Sanaa. Hän sanoi: ”Kyllä, Herra. Minä menen.” Hän keräsi puut ja vei Iisakin suoraan kukkulan huipulle, tarkasti totellen. Miksi? Hän laittoi Jumalan käskyn ensimmäiseksi. Kuinka hän aikoo tulla kansojen isäksi, kun hänellä on ainoastaan yksi poika, ja on nyt itse yli satavuotias? Kuinka hän teki sen? Koska, tämä, hän sanoi: ”Minä . . .” Hän näki, että jos Jumala pystyi antamaan hänelle Iisakin ikään kuin kuolleista, Hän pystyisi myös herättämään hänet uudestaan kuolleista.

168 No niin, ystävät, Jumala on herättänyt meidät maailman asioista ja tämän maailman mädänneisyydestä, eikö Hän paljon enemmän voi antaa meille iankaikkisen elämän ja asettaa meidät maahan, missä ei enää ole kuolemaa? Näettekö? Me katsomme näihin pieniin koettelemuksiin, ja ajatamme, että ne ovat jotakin. No, nehan eivät ole mitään muuta kuin pieniä koettelemusten hetkiä. Näettekö? Jumala koetteli Aabrahamia, mutta se, milloin hän sai voitonpäivänsä, oli kun hän meni sinne ylös, tottelevaisena Sanalle.

169 Kuten sanotaan tänä päivänä: ”Minä tiedän.” Kuulin sananpalvelijan jokin aika sitten lukevan Apostolien tekojen 2:38, mutta hän jätti osan pois, näettekö. Hän sanoi: ”Ja Pietari sanoi, että heidän täytyy ottaa kaste, ja sitten—sitten he vastaanottaisivat Pyhän Hengen”, hän jätti siitä loput lukematta. Miksi? Näettekö, organisaatiot taistelivat juuri tuota asiaa vastaan. No niin, te ymmärrätte sen? Näettekö? Miksi te teette sen? Mikä saa teidät ohittamaan nuo asiat?

170 Jos Raamattu sanoo sen, sinun täytyy lukea se juuri sillä tavalla, kuin siinä sanotaan se, ja sanoa sama asia, minkä

Raamattu sanoo. Silloin sinun tarkennuksesi on jälleen oikeassa, näetkö, sinä palaat siihen, mitä Sana sanoi.

171 Nyt me huomaamme, että he, te saatte teidän—teidän... teidän tarkennuksenne on siinä pielessä.

172 Nyt Aabrahamin tarkennus oli kohdallaan, koska Jumala sanoi: ”Minä teen sinusta kansojen isän,” kun hän oli seitsemänkymmentäviisivuotias, ja Saara kuusikymmentäviisi.

173 Ja hän uskoi Jumalaa. Hän, mitä hän teki? Hän tarkensi siihen, mitä NÄIN SANOO HERRA oli. Kyllä vaan. Ja hän käveli suoraan eteenpäin sen kanssa, mitä NÄIN SANOO HERRA oli. Päivä toisensa jälkeen hän vaelsi. Vuosi toisensa jälkeen hän vaelsi tunnustaen: ”Mikä tahansa vastoin sitä ei ollut—ollut totta. Ei varmastikaan. Sen täytyi olla niin. Jumala sanoi niin.”

174 Kuvittelen joidenkin hänen vihollistensa kulkeneen ympäriinsä, sanoen: ”Kansojen isä, kuinka monta lasta sinulla on nyt?”

175 ”Sillä ei ole mitään merkitystä, mitä minulla on nyt. Minä olen kansojen isä. Siinä kaikki.”

”Kuinka sinä tiedät sen?”

176 ”Jumala sanoi niin. Se selvittää sen. Siinä kaikki. Jumala sanoi niin, ja se selvittää sen.”

177 Niin Aabraham jatkoi matkaa. Ja lopulta hän tuli juuri tuolle... sitten, näettekö, koska hän oli ollut niin uskollinen; mitä uskollisempi, sitä enemmän koettelemista. Näettekö? Niinpä Hän toi Aabrahamin jälleen takaisin.

178 No niin, muista. Kun... Jumala on katsonut sinut silloin arvolliseksi, kun sinulla on koettelemus. No niin, ymmärräthän, ymmärräthän tämän. Kun sinulla on koetus tai koettelemus, se osoittaa, että Jumalan armo on löytänyt, sinä olet löytänyt suosion Jumalan edessä, ja Jumala uskoo, että sinä kestät tuon koettelemuksen.

Muistatko, Hän teki samoin Jobin kanssa.

179 Saatana sanoi: ”Oi kyllä, olen nähnyt Jobin siellä.” Hän sanoi: ”Hän ei ole...”

180 Jumala sanoi: ”Hän on täydellinen palvelija. Ei ole ketään toista hänen kaltaistaan maan päällä. Ei ole ketään sellaista kuin Job. Hän on täydellinen mies. No niin, hän on Minun—hän on Minun ylpeyteni ja iloni.”

181 Saatana sanoi: ”Oi varmasti. Hän saa kaiken, mitä hän pyytää.” Hän sanoi: ”Annapa hänet kerran minulle.” Ja hän sanoi: ”Minä, minä saan hänet kiroamaan Sinut kasvojesi edessä.” Hän sanoi: ”Minä vain saan hänet kiroamaan Sinut.”

182 Jumala sanoi: ”Hän on sinun käsissäsi, mutta älä vie hänen henkeänsä.” Näettekö? Jumalalla oli luottamus Jobiin. Aamen.

183 Kun näyttää siltä, että kaikki on mennyt pieleen, Jumala koettelee sinua. Hänellä on luottamus sinuun. Hänen ei tarvitse hoivata sinua jatkuvasti. Sinä et ole kasvihuonekasvi, risteytetty. Sinä olet todellinen kristitty. Jumala antaa sinulle koettelemuksen nähdäkseen, mitä sinä teet sen suhteen. Aamen. Ei ihme, että Pietari sanoi: ”Nämä tuliset koettelemukset, no, iloittaa niistä. Ne ovat—ne ovat teille kallisarvoisempia, kuin kulta.”

184 Ja monta kertaa me pohdimme: ”Oi, no, jospa minä . . .” No, se, no niin, se on jotain, mitä Jumala antoi sinulle voitettavaksi. Hän—Hän—Hän tietää, että sinä pystyt siihen. Hän, Hän on—Hän on pannut luottamuksensa sinuun.

185 Ja Hän uskoi Aabrahamia . . . Aabraham uskoi Jumalaa, paremminkin. Ja Jumala sanoi, epäilemättä Hän kertoi Saatanalle: ”Minä pystyn kyllä todistamaan sinulle, että hän rakastaa minua.” Hän sanoi: ”Minä olen . . . Hän uskoo tuohon lupaukseen, koska Minä kerroin sen hänelle.” Niinpä hän vei oman poikansa sinne, vuoren huipulle, sitoi hänen kätensä selän taakse tuona päivänä, kun Jumala sanoi niin.

186 Pieni Iisak tuli epäluuloiseksi, tiedättehän. Hän sanoi, 1. Mooseksen kirjan 22. luvussa, hän sanoi—hän sanoi: ”Isä?”

Hän sanoi: ”Tässä olen, poikani.”

187 Hän sanoi: ”Tässä on puut, ja tässä on alttari, ja kaikki. Mutta—mutta—mutta missä on karitsa,” näettekö, ”uhria varten?” Hänestä alkoi tuntua hassulta. ”Mitä, mistä on kysymys? Me, me olemme jättäneet jotain pois.”

188 Sillä ei ole merkitystä, mitä luulet jättäneesi pois. Olet jättänyt kaikenlaisen muun yhdessä olemisen. ”No, sinullahan täytyy olla sinun korttipelisi. Sinun täytyy tehdä *tätä*. Sinun täytyy juoda hiukan. Sinä olet jättänyt . . .” Sinä et ole jättänyt mitään pois. Jatka eteenpäin, tottele Sanaa. Näetkö? Siinä kaikki, tottele vain Sanaa. Et sinä ole mitään unohtanut. Tottele vain Sanaa.

189 Hän sanoi: ”Jumala sanoi: ’Vie hänet sinne ylös’ ja hän—hän . . . Nouse tänne vuoren huipulle. Minun täytyy tehdä jotain. Kun pääsen sinne, niin minä teen sen.”

190 Niinpä hän nousi sinne ja sitoi Iisakin kädet, ja asetti hänet alttarille *sillä tavalla*. Pieni Iisak ei koskaan nurissut; tottelevaisena, näettekö, Kristuksen esikuvana. Sitten, kun Aabraham veti veitsen ulos tupestaan ja siirsi hiukset pois Iisakin kasvoilta ottaakseen hänen henkensä, se oli Aabrahamin voitonpäivä; oi, kun häntä koeteltiin tuohon pisteeseen saakka, ainokaisen poikansa kanssa.

191 No niin, jos te vain olette hengellisiä, koetelkaa se, kun Jumala antoi Omansa, näettekö, voitonpäivä, jota Hän rakasti.

Jumala niin rakasti Aadamin langennutta sukua! Me pääsemme siihen hetken kuluttua.

¹⁹² Huomatkaa, voitonpäivä, Aabrahamin voitonpäivä oli Jirehvuorella, missä Herra antoi hänelle uhrin hänen poikansa tilalle. Rakkaus, näettekö, rakkaus. Tuona päivänä Aabraham osoitti Jumalalle, ilman epäilyksen häivääkään, uskollisuutensa. Aabraham todisti Jumalalle uskonsa Häneen, sillä hän sanoi: ”Sain tämän pojan, kun olin satavuotias, uskomalla lupaukseen. Ja Hän sanoi minun olevan kansakuntien isä. Jos Hän pyytää minua ottamaan pojan elämän, niin Jumala on kykenevä herättämään hänet kuolleista.” Ohhoh! Oi, oi! Sen pitäisi saada presbyteerin huutamaan, eikö pitäisikin? Näettekö? ”Kuinka Hän—Hän—Hän antoi minulle lupauksen, ja Hän—Hän—Hän nyt näytti minulle todisteen siitä. Aamen. Hän, Hän on osoittanut minulle, että Hän pitää Sanansa.”

¹⁹³ No, mistä Hän toi meidät? Millaisesta sekasotkusta minä tulin ulos? Millaisesta sinä tulit ulos? Missä meidän ajatuksemme ovat tänä aamuna? Mitä Hän on todistanut olevan meidän keskuudessamme? Siitä ei ole epäilystäkään. Aamen. Ja meidän—meidän voitonpäivämme on varma. Meillä täytyy olla se. Näettekö? Hän on todistanut sen.

¹⁹⁴ Aabraham sanoo: ”Hän osoitti sen minulle. Minä olin lapseton. Minä olin—minä olin vanha mies. Olin steriili ja vaimoni kohtu oli kuollut. Ja me olimme...Hän oli kuusikymmentäviisi ja minä seitsemänkymmentäviisi, mutta Jumala sanoi: ’Minä annan sinulle vauvan hänen kauttaan.’ Se ratkaisi sen. Siinä kaikki.” Aabraham sanoi: ”Minä uskoin sen.”

¹⁹⁵ Sitten Jumala heitti hänet kahdenkymmenenviiden vuoden koettelemukseen. Se ei merkinnyt mitään Aabrahamille. Hän tuli siitä ulos vahvempana kuin alussa, yhä antaen ylistyksen Jumalalle. Epäilemättä Jumala katsoi alas ja sanoi: ”Millainen palvelija!”

Hän sanoi, Saatana sanoi: ”Oi, niin.”

Hän sanoi: ”Hän . . .”

¹⁹⁶ ”Mutta Minä—Minä todistan, että hän rakastaa Minua. Vie hänet sinne ylös, kukkulan huipulle, tuhoa tuo todiste. Vie hänet sinne ylös.”

Ja Aabraham meni sinne ylös tehdäkseen sen. Juuri niin.

¹⁹⁷ Ja Aabraham, kun hän oli ottamaisillaan lapsensa hengen, Pyhä Henki tarttui häntä kädestä sanoen: ”Aabraham, pidättelevä kättäsi. Minä tiedän, että sinä rakastat Minua.” Aamen.

¹⁹⁸ Sellainen ihminen minä haluan olla, rakastaa Jumalaa huolimatta siitä, mitä tapahtuu. ”Pidättelevä kättäsi.” Kun saat koettelemuksen, joka on jopa vastoin omia ajatuksiasi. Mutta niin kauan kuin Sana sanoo niin, tee se joka tapauksessa. Näetkö?

199 ”Pidättele kättäsi. Minä tiedän, että sinä rakastat Minua, koska et säästänyt Minulta edes poikaasi.” Hän sanoi: ”Siunaamalla Minä tulen sinua siunaamaan,” hän sanoi, ”hänen siemenensä tulee seisomaan vihollisen portilla, ja hän tulee valloittamaan.” Oi! Hän myös sen teki.

200 Vähän myöhemmin me tulemme ymmärtämään tuon ”Aabrahamin siemenen” siinä. Hyvä on. Mikä teki . . .

201 Epäilykset jättivät Aabrahamin. Kun hän kuuli todellisen Sanan, epäilykset lähtivät. Kun hän näki Jumalan vahvistavan Sanan, epäilykset lähtivät. Rakkaus otti sen paikan. ”Minä tiedän, että sinä rakastat Minua, Aabraham. Sinä et epäile Minua yhtään. Huolimatta siitä, kuinka kauan sinun täytyi odottaa, sinä yhä uskoit Minua. Minä pyysin sinua tuhoamaan juuri sen todisteen, jonka olin sinulle antanut. Minä annoin sinulle todisteen, sitten pyysin sinua tuhoamaan sen. Ja sinä rakastat Minua niin paljon, että sinä pidät Minun Sanani, huolimatta siitä, mitä se on.” Aamen. Se oli todellinen voitonpäivä Jumalalle. Näettekö?

202 Jaakobilla oli kerran voitonpäivä. Hän pelkäsi palata veljensä luokse, koska hän oli tehnyt pahaa. Mutta kuitenkin Pyhä Henki ryhtyi muistuttamaan häntä hänen sydämessään: ”Palaa takaisin kotimaahasi, mistä sinä olet tullut. Sinä tulit kotimaastasi. Sinä teit siellä pahaa, nyt minä lähetän sinut takaisin.” Ja kun hän pääsi lähemmäksi, hän sai . . . Tietysti, varmasti.

203 Sen vuoksi saatana niin jahtaa meitä. Näettekö? Sen vuoksi saatana niin jahtaa Morsianta, Seurakuntaa, sillä nyt se lähestyy voitonpäivää. Juuri niin. Se on tulossa todella lähelle sitä. Silloin vihollinen tekee kaikkensa harhauttaakseen. Raamattu sanoi: ”Voi maata, koska saatana on kuin ärjyvä leijona, viimeisinä päivinä, kulkien ympäriinsä, raadellakseen kenet tahtoo” näettekö. ”Voi heitä;” vainoja ja muita asioita tapahtuisi. Pidä lujasti siitä kiinni. Älä liiku, oikealle tai vasemmalle. Pysy tarkalleen tuon Sanan kanssa. Jumala sanoi niin. Se riittää.

204 Jaakobilla, jolla oli kaipaus sydämessään, näytti kaikki olevan pielessä. Hän halusi palata takaisin kotiin. Pyhä Henki oli johdattamassa häntä. Hän oli antanut lupauksen Jumalalle. Hänen täytyi mennä Beeteliin maksaakseen nämä kymmenykset ja muut. Ja tässä, matkallaan takaisin, hän huomaa, että Eesau, hänen vihollisveljensä oli—oli aivan joen toisella puolella odottamassa häntä armeijan kanssa. Niinpä, Jaakob oli pelkuri, mutta kuitenkin hänellä oli Jumalan siunaukset. Jumala oli luvannut siunata häntä. Hänellä oli esikoisoikeus. Aamen.

205 Millainen esikuva Seurakunnasta tänä päivänä, jolla on Pyhän Hengen kaste, Jumalan Sanan lupaus vahvistamassa sen, koska teistä on tullut osa tuota Sanaa, esikoisoikeutta.

206 Ja Jaakobilla oli esikoisoikeus. Aamen. Hänellä oli . . . Hänen veljensä ei siitä välittänyt. Ja hänellä oli esikoisoikeus, koska hänen veljensä myi sen hänelle annoksesta keittoa.

Ja niin on tämän päivän seurakuntamaailma myynyt oman esikoisoikeutensa.

207 Ja kiitos Jumalalle, meillä on se. Kyllä. Meillä on se. Mitä me välitämme seurakuntien yhteenliittymästä ja Kansainliitosta, ja kaikista näistä muista asioista, niin kauan kuin teillä on esikoisoikeus?

208 Mitä seurakunnan tarvitsee tehdä, on tehdä niin kuin Jaakob; rukoilla, kunnes te saatte voitonpäivän. Ja aivan, Jaakobilla oli painiottelu. Hän paini koko yön Herran kanssa, mutta hän sanoi: ”Minä en vain päästä Sinua menemään, ennen kuin saan tämän voiton.” Ja sitten aamun koittaessa, yhtenä aamuna, hänellä oli voitonpäivä. Hän ei enää kävellyt samalla tavalla. Vaan *tällä* puolella hän oli suuri, vahva, pelokas seurakunnan jäsen. Mutta toisella puolella hän oli pieni ontuva pappi tai paremminkin prinssi; pieni, ontuva prinssi, jolla oli tarpeeksi rohkeutta taistella kokonaista armeijaa vastaan.

Eesau sanoi: ”Minä varustan sinulle armeijan.”

Hän sanoi: ”Minä en tarvitse sitä.” Hänellä oli ollut voitonpäivä.

209 Me emme tarvitse heidän organisaatioitaan. Me emme tarvitse heidän—heidän tämän maailman asioitaan. Me emme tarvitse heidän . . . meidän ei tarvitse kulkea tämän maailman asioissa. Meillä on ollut voitonpäivä. Me painimme yhden päivän, tai yhden yön.

210 Oi, kuinka muistankaan tuon painin, kun—kun minun täytyi kuolla itselleni. Mutta silloin tuli voitonpäivä, kun sain voiton, silloin Jumalan Sana tuli todeksi. Baptistiseurakunta, minulle se ei ollut mitään enempää, kuin mikä tahansa muukaan organisaatio. Juuri niin. Minulla oli voitonpäivä. Jumalan Sana on oikeassa.

Tohtori Davis sanoi: ”No, sinustahan tulee hihhuli.”

Minä sanoin: ”Hihhuli tai ei!”

211 Olin siellä Green’s Millissä koko yön rukouksessa, kunnes tuo Enkeli tuli sinne tuona aamuna, tuo Valo. Sanoi . . . Mitä? Koitin päästä eroon juuri tuosta asiasta, jonka Jumala oli antanut minulle taistelua varten, näyt, kun minulle kerrottiin, että se oli saatana. Sitten Hän tuli minulle kertoen, viitaten Kirjoituksiin: ”Eikö Jumalan Pojasta sanottu samoin, ja niin edelleen?” Minulla oli voitonpäivä. En enää kuunnellut sellaista. Lähdin kentille ja ympäri ja ympäri maailmaa. Voitonpäivä!

212 Näettekö, Jaakobilla oli voitonpäivä. Hän paini koko yön. Mutta kun päivä alkoi sarastamaan, se oli voitonpäivä hänelle.

213 Kaikki nämä suuret voitot ja muut! Kun näistä asioista alkaa puhumaan, ei sitä voi lopettaa, eihän? Kaikki nämä suuret voitot olivat hienoja. Me arvostamme jokaista niistä. Ne olivat suuria voittoja. Suuria voittoja sodista, ja suuria voittoja hengellisistä sodista, ja niin edelleen, ne olivat hienoja. Mutta, huomaatteko, mikään niistä ei ollut pysyvä. Näettekö? Meillä on suuri voitto, väliaikaisesti. Nyt, me vain . . .

214 Me huomasimme täällä jokin aika sitten, kun ryhdyimme sotaan Japanin kanssa. No, minä—minä . . . Kotonamme oli pieni laite. Joku oli antanut meille pikkuruisen, oi, laitteen, tiedättehän, kuin pienen nukken. Ja siinä luki: ”Valmistettu Japanissa.” Kaveri heitti sen maahan ja rikkoi sen. Näettekö? Ja kun saatettiin sanoa: ”Valmistettu Japanissa,” se heitettiin pois. Tai, he menivät rihkamakauppaan, joukko Rickyjä, tiedättekö. Ei . . . Hulttiot menivät sinne, tuohon rihkamakauppaan, viisastellakseen, näettekö, he menivät sisälle ja ottivat mukaansa tavaroita, jotka olivat Japanista. He halusivat osoittaa uskollisuuttaan maalle.

215 Entäpä Jumalalle? Nauru päin Hänen kasvojaan. Näettekö? Jos heille oli niin helppoa mennä rihkamakauppaan, ja kääntää myyntitiskit, ja muuta sellaista, koska siellä oli pieniä nukkeja ja rihkamaa, ja tavaroita, jotka oli tehty . . . valmistettu Japanissa, koska sen kanssa oli sota; entäpä sitten tupakan polttaminen, ja juominen, valehtelu, varastaminen ja sellaiset asiat, näettekö, todelliselle Jumalan armeijalle? Näettekö? He haluavat olla uskollisia. Entäpä meidän uskollisuutemme? Jos he joutuivat vankilaan sen vuoksi, mitä merkitystä, sillä oli? He haluavat olla uskollisia maalle, lipulle. Mutta joskus kristitty pelkää sanoa mielipiteensä. Näettekö? Sen vuoksi me tarvitsemme enemmän voitonpäiviä, kun te voitte voittaa itsenne. Näettekö? Antakaa Jumalan valloittaa teidät Hänen rakkautensa voimalla.

216 Kaikki nämä suuret voitot olivat väliaikaisia voittoja. Jopa Moosekselle, Israel palasi jälleen takaisin vankeuteen. Jatkovasti vankeuteen ja vapauteen, vankeuteen ja vapauteen, me näemme sen. Monet sankarit jatkoivat yhä taistelemista, ja sitten kuolivat. Niin tapahtuu sodissa yhä, kun linssi tarkennetaan luonnolliseen puoleen. Niin tapahtuu hengelliselläkin puolella. Sankarit taistelevat ja kuolevat. Kuinka me voisimmekaan käydä niitä lävitse. Minulla on täällä kokonainen lista heistä kirjoitettuna ylös, kuten Daniel ja heprealaislapset, ja nuo suuret voittajat siellä, jotka saivat voiton.

217 Mutta he aina . . . lopulta tuli sellainen asia nimeltä kuolema, se vei heidät, näettekö, kaikesta huolimatta. He kulkivat eteenpäin, näettekö, yhä taistellen, sitten kuolivat; taistelivat, kuolivat; saivat voittoja, kuolivat; saivat voittoja, kuolivat.

218 Mutta näettekö, kuitenkin ihmistä ei oltu luotu kuolemaan. Ihminen oli luotu elämään. Ja huolimatta siitä, kuinka monia suuria saavutuksia ihminen sai, hän kuitenkin kuoli aivan samalla tavalla. Ja kun mentiin haudalle, hänet haudattiin, ja se oli siinä. Hänen hautansa merkittiin siellä hautakivellä, ja, tai, hänen hautakammionsa ja se—se oli sen loppu. Kuolema nieli hänet. Tuon suuren Mooseksen, suuren Joosuan, Raamatun suuret profeetat, lähes heidät kaikki, lukuun ottamatta kahta tai kolmea, me tiedämme, missä heidän hautansa ovat, missä kuolema merkkasi heidät. Kuolema nieli heidät ja vei heidät eteenpäin. Näettekö?

219 Mutta eräänä päivänä tuli taistelu, Sotapäällikkö tuli alas, Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Ja oli pääsiäinen. Se oli todellinen voitonpäivä, kun Jeesus oli taistellut ja voittanut. Hän taisteli jokaista vihollista vastaan, jota vastaan täytyi taistella.

220 Ensimmäiseksi, kun Hän syntyi, Alun perin Hän syntyi likaisen maineen kanssa, ihmisten keskelle, aviottomana lapsena. Hän taisteli sen lävitse. ”Maria, saanut tämän vauvan Joosefin kanssa, ilman avioliittoa.” Hän tuli nuorten lasten keskelle, sellaisen maineen kanssa. Mutta sydämessään Hän tiesi, että Hän oli Jumalan Poika. Näettekö? Hän taisteli sen lävitse.

221 Hän kohtasi päivän, jolloin Hän päättäisi, mitä Hän tekisi, sen jälkeen, kun Hän oli vastaanottanut Pyhän Hengen.

222 Hän kohtasi tuon päivän, kun Saatana vei Hänet vuorelle ja näytti Hänelle kaikki maailman valtakunnat, ja sanoi: ”Minä teen Sinusta nyt kuninkaan. Sinä sanot, että Sinä olet Jumalan Poika, ja että Sinulla on voima. Minä annan Sinulle kaikkien kansakuntien hallitsijuuden,” juuri se, mitä antikristus yrittää olla tänä päivänä. Mutta siellä oli voitonpäivä. Hän taisteli läpi sen kaiken. Saatana sanoi: ”Jos Sinä olet Jumalan Poika . . .”

223 Tuli aika, kun Hänet haastettiin Sanalla. ”Jos Sinä olet Jumalan Poika, káske näitä kiviä muuttumaan leiviksi.” Näettekö? ”Ja Sinä olet nälkäinen, syö nyt niitä.” Näettekö? ”Jos Sinä olet Jumalan Poika, Sinä voit tehdä sen.” Hän olisi voinut tehdä sen. Se on totta. Mutta täytyi olla voitonpäivä. Hän sai voiton tuosta kiusauksesta. Näettekö? Hän voitti. . .

224 Saatana sanoi: ”Nyt voit olla suuri henkilö. Sinä voit näyttää itsellesi, mitä Sinä olet.” Saatana vei Hänet tempppelin harjalle sanoen: ”Tiputtaudu. Minä annan Sinulle lainauksen kirjoituksista, on kirjoitettu: ’Hän antaa enkeleilleen käskyn varjella Sinua, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi, ja he kantavat Sinua.’” Katsokaapa, millainen teologi Saatana on. Näettekö?

225 ”Astu syrjään, Saatana”, tuli Sana. Se oli voitonpäivä. Hän kohtasi jokaisen voitonpäivän.

226 Hän käveli Pietarin vaimon äidin luokse, joka makasi siellä kuumeessa. Kuume raastoi hänen ruumistaan. He tarvitsivat palveluksen. Hän kävelee sinne ja koskettaa äidin kättä. Sairaus ei voinut olla Hänen Läsnäolossaan. Ei varmastikaan.

227 Sitten Hän tuli paikkaan, missä oli tapahtunut kuolema perheessä. Hän tuli paikkaan, missä mies nimeltä Lasarus, Hänen ystävänsä, oli kuollut ja haudattu, ja hän makasi haudassa, ja haisevana neljättä päivää. Ruumis alkaa mädäntymään kolmessa päivässä, näettekö, seitsemänkymmenen kahden tunnin sisällä, mädäntymään. Ja tuolla paikalla elämä ja kuolema kohtasivat. Tässä Hän on, Elämä; siinä on kuolema, joka vei Hänen ystävänsä; näytönpaikka. Hän käveli tuolle haudalle ja ryhdisti pienet hartiansa sanoen: "Lasarus, tule ulos." Oi! Tuo Sana lähti eteenpäin. Se oli Jumalan Sana. Elämä palasi jälleen takaisin. Uhri palasi takaisin tuonpuoleisesta jostain, takaisin elämään. Varmasti. Hän sai voiton. Niin se on.

228 Sairaus, kiusaus, mitä kaikkea se saattoikaan olla, Hän taisteli kaiken sen lävitse. Voitonpäivä! Tarkalleen niin.

229 Sitten tuli hetki, kun koko maailma oli varjojen peittämä, kuoleman varjojen seuduilla; jokainen mies, jokainen ihminen, jokainen profeetta, jokainen suuri mies, kaikki nämä suuret sankarit, jotka Hän oli lähettänyt. He kaikki makasivat siellä. Siellä makasi Aabraham, Iisak, Jaakob, Joosef, he kaikki makasivat siellä haudassa uskoen; ei sen enempää todistetta, kuin vain: "Jumalan Sana sanoi niin. Jumala sanoi niin."

230 Katsokaapa Jobia, kun hän taisteli niin kovasti. Hänen vaimonsa, jopa hänen vaimonsa, hänen kumppaninsa, Job sanoi: "Jopa hänen hengityksensä on tullut minulle vieraaksi," niin edelleen. Hän oli. . .

231 Millaista aikaa se olikaan tuolle miehelle, kiusauksia! Ja jopa Belzar ja muut heistä sanoivat, ja jopa Elihu, he yrittivät syyttää häntä, ja muuta sellaista. Mutta hän tiesi, että hän pysyi Sanan kanssa.

232 Ja hänen vaimonsa tuli ja sanoi: "Job, sinä näytät surkealta." Hän sanoi: "Miksi et vain kiroa Jumalaa ja kuole pois."

233 Hän sanoi: "Sinä puhut kuin typerä nainen." Kyllä! Oi! Millainen sankari!

Jopa Jeesus viittasi häneen: "Ettekö ole kuulleet Jobin kärsivällisyydestä?"

234 Job meni hautaan valjaissa. Aabraham meni hautaan valjaissa. Kyllä vaan. Iisak meni hautaan valjaissa. Joosef meni hautaan valjaissa.

235 Joosef sanoi: "Älkää kuitenkaan haudatko minua tänne. Haudatkaa minut sinne, näettekö, haudatkaa minut sinne isieni kanssa. Haudatkaa minut sillä tavalla, kuin heidät

haudattiin, Sanaan, sille tasangolle, minne heidät haudattiin, siihen paikkaan, johon heidät haudattiin.”

²³⁶ Sama asia on minussa. Sen vuoksi minä haluan tulla haudatuksi Jeesuksen Nimessä. ”Sillä ne, jotka ovat Kristuksessa, on Jumala tuova Hänen kanssaan,” näettekö.

²³⁷ Niinpä sitten me huomaamme, jatkuvasti ja jatkuvasti ja jatkuvasti, sankareita, sankareita, sankareita kaatui. Ja tuli hetki, kun Sotapäällikkö, joka oli heidät lähettänyt. . . Ja he olivat kaatuneet sotantereella, suuria voittajia. He kohtasivat oman voitonpäivänsä, ja he saivat voiton vihollisesta. He jopa. . .

²³⁸ Joosua. . . oli. . . hän halusi aikaa, hän pysäytti auringon omalla sanallaan, ja se ei paistanut. Ja eikä aurinko laskenut kahteenkymmeneen neljään tuntiin. Raamattu sanoi: ”Sitä ennen tai sen jälkeen ei ollut koskaan ihmistä, joka käski auringon pysyä aloillaan, että Jumala kuunteli ihmisen ääntä.”

²³⁹ Miksi? Näettekö, vihollinen oli hajaantunut. Näettekö? He olivat vain, he olivat kaikki hajaantuneina joka puolella. Hänen täytyi jahdata heidät ja tappaa heidät. Siinä oli kaikki, koska se oli hänen tehtävänsä. Ja hän tiesi, että jos yö saapuisi, vihollisilla olisi aikaa lähteä liikkeelle jälleen ja kokoontua yhteen, ja hän menettäisi enemmän miehiä. Niinpä hän sanoi: ”Tarvitsen aikaa. Tarvitsen valoa. Aurinko, pysy aloillasi.” Aamen. Oi Jumala. Jumala kuunteli ihmisen sanaa ja pysäytti auringon. Se pysyi aloillaan kaksikymmentäneljä tuntia, kunnes hän taisteli, kitki jokaisen vihollisen ja kukisti heidät. He eivät voineet. . . Heille ei annettu aikaa lähteä liikkeelle enää uudelleen. Hän jatkoi eteenpäin.

²⁴⁰ Ja kuitenkin, Joosua antoi henkensä, hän makaa maan tomussa.

²⁴¹ Mutta kun tämä suuri Prinssi tuli, Kristus, Hän, jonka Daniel näki. . .

²⁴² Tuo suuri soturi, Daniel, kaikkien ongelmien ja muiden keskellä, ja tuo suuri. . . Mikäli meillä olisi ollut aikaa, olisimme voineet viitata häneen. Kuitenkin hän makaa maan tomussa. Hän sanoi ”Sinä lepäät osassasi tuona päivänä, mutta Daniel, sinä tulet seisomaan jälleen.”

²⁴³ No niin, lupaus oli annettu hänelle, kaikille näille sankareille, kunnes lopulta tuli hetki, ja tuo ratkaiseva hetki, että sen hinta oli maksettava. Jeesus oli tullut maan päälle. Hän oli voittanut jokaisen sairauden. Hän voitti kaiken. Nyt Hänen täytyy voittaa hauta.

²⁴⁴ Hän oli voittanut kuoleman. Kuolema ei voinut pysyä Hänen Läsnäolossaan. Hän ei koskaan edes saarnannut hautajaisissa. Ei varmastikaan. Nainin leski tuli poikansa kanssa sillä tavalla.

Hän pysäytti heidät, herätti hänet henkiin. Oi! Kyllä vaan. Hän osoitti, että Hänellä oli valta kuoleman ylitse.

²⁴⁵ Nyt on kaksi muuta vihollista: ne ovat hauta ja helvetti; tuonela, hauta. Niinpä tuona päivänä, kun Hän kuoli sellaisen kuoleman, että aurinko lakkasi paistamasta, ja maa—maalla oli hermoromahdus, kivet lensivät kukkuloilta ja kaikkea sellaista, Hän kuoli. Hän meni helvettiin. Hän voitti kuoleman. Hän voitti helvetin. Pääsiäisaamuna Hän voitti haudan. Aamen.

²⁴⁶ Siinäpä täydellinen voitonpäivä? Todellinen voitonpäivä: Hän toi heidät ulos. Ja ei ainoastaan sitä, vaan kun Hän tuli ulos haudasta, Hän toi myös vangit, jotka olivat olleet siellä. Raamattu sanoi: ”Hän otti vankeja saaliikseen.” Hän tuli haudasta tuoden mukanaan kaikki nämä sankarit sieltä. Ettekö te tiedä, että tuona päivänä oli suurenmoinen hetki siellä, kun he—kun he kävivät sisälle valtakuntaan, oi, he kävivät sisälle Jumalan valtakuntaan, vangitut pyhät tuotiin ulos sieltä! Hän oli täydellinen voittaja, täydellinen voittaja. Hän toi ulos kaikki kuolleet sankarit. Hän toi Aabrahamin, Iisakin, Jaakobin, Jobin, kaikki muutkin heistä, Hän toi heidät mukanaan ulos tuosta haudasta.

²⁴⁷ Hän vangitsi. Näettekö, Hän tuli maan päälle, Hän vangitsi kuoleman. Hän vangitsi helvetin. Hän kahlitsi haudan. Hän kahlitsi kaiken. Ja nyt Hän nousee ylös, aamen, pyhiensä kanssa.

²⁴⁸ ”Nyt Hän nousi Taivaaseen ja antoi lahjoja ihmisille.” Mitä se oli? Miekat, Hän laittoi miekat heidän käsiinsä, Sanan, näettekö, jolla voittaa. Oi! Hän antoi heille miekat, (mitä varten?) Sanan, voittaakseen mitä? Sairauden, synnin, taikauskoisuuden, pahuuden, saadakseen jokaisen elävän olennon, joka haluaa elää, saadakseen jokaisen heistä ymmärtämään sen, että ”koska Minä elän, tekin saatte elää.”

²⁴⁹ Meillä on uskon taistelu. Suo meidän taistella hyvä... Viimeistellä meidän voittomme, sillä meidän täydellinen voittomme on täysin varma. Se on varma. Sen täytyy olla. Meillä on sen ensihedelmät. Meillä on nyt todiste siitä sydämissämme, koska me olemme jättäneet ensimmäisen taistelun taaksemme. Me olemme pystyneet voittamaan, Jeesuksen Kristuksen uskon kautta. Meillä oli voitonpäivä.

²⁵⁰ Muistan siellä, että noin kello kymmenen eräänä iltana, tai kun olin siellä tuossa pienessä tallissa rukoilemassa: ”Jumala, tapa minut tai pelasta minut.” Kävin seurakunnissa. He halusivat minun tulevan sinne ja kättelevän saarnaajan kanssa.

Sanoin: ”Haluan jotain enemmän, kuin vain sellaista.” Näettekö?

²⁵¹ Sitten tuossa tallissa tuona iltana, kun sanoin: ”Jumala, en pääse enää pidemmälle. Minä—minä kuolen.” Ja kun olin siellä tuossa vanhassa, märässä rakennuksessa, ja polveni...

Olin polvistuneena vanhan heinäsäkin päällä, käteni ylhäällä, sanoen: ”Jumala, en tiedä, kuinka puhua, Herra.” Halusin kirjoittaa Hänelle kirjeen, pyytääkseni Häntä antamaan anteeksi. En tiennyt, kuinka rukoilla. ”Haluan saada anteeksi.”

²⁵² Lupasin sen, kun olin sängyssä kuolemaisillani. Ja Hän antoi minun...Kun tohtori oli luovuttanut minun suhteeni, sydämeni löi ainoastaan seitsemäntoista kertaa minuutissa. Ja te tiedätte, kuinka hitaasti se on. Hän sanoi: ”Hän on kuolemassa,” ja minä kuulin sen. Se kerrottiin isälleni ja verhot vedettiin ympärilleni. Ja siellä tuossa huoneessa, tuona hetkenä, minä näen nuo suuret J-kirjaimet ilmestyvän joka puolelle; tuo verho ympäröi minua, *sillä* tavalla. Kuulin tuon hoitajan itkevän, sanoen: ”Hänhän on vasta lapsi,” ymmärrättekö, ”ja nyt hän on kuolemassa.” Selkärangan puudutusaine oli vuotanut lävitse ja päässyt sydämeeni. Näettekö? Se löi vain seitsemäntoista kertaa minuutissa.

²⁵³ Kun pääsin kotiin, minun täytyi osoittaa, että minä—minä rakastin Jumalaa. Ja minä—minä polvistuin siinä maahan. Sanoin: ”Minä—minä en tiedä, kuinka rukoilla.” Ja minä—purin peukalonkynttä. Ajattelin: ”Ehkäpä...Olen nähnyt kuvia. Ristin käteni *tällä* tavalla, laitan sormet yhteen.” Sanoin: ”Hyvä Herra, haluaisin puhua kanssasi.” Minä kuuntelin. Sanoin: ”En kuule Sinua.” Sanoin: ”Ristin käteni väärin. Ehkäpä minun pitäisi tehdä se *tällä* tavalla.” Laitoin minun...Sanoin: ”Hyvä Herra, minä...Jeesus Kristus, haluaisin puhua Sinulle.” Sanoin: ”Herra, en kuule Sinua. Vastaa minulle. Olen kuullut muiden ihmisten sanovan, ’Jumala puhui minulle.’ Haluan nyt selvittää tämän Sinun kanssasi. Lupasin Sinulle, että tekisin sen. Haluan selvittää sen. Olisitko ystävällinen ja tulisit puhumaan kanssani, Herra?” Minä ajattelin: ”Ei, minä en pitele käsiäni oikein, muutoin Hän sanoisi jotain.” En tiennyt, kuinka tehdä sitä. En ollut koskaan rukoillut elämässäni. En tiennyt, mitä tehdä; tässä pienessä vanhassa vajassa.

²⁵⁴ Eräänä päivänä sitten ajattelin tätä. Ajattelin: ”Kirjoitusten mukaan, niin kuin minä olen kuullut sen luettavan, Hän oli mies. Ja jos Hän oli mies, Hän ymmärtää miehen lailla.” Aivan. ”Ja nyt, en tiedä, kuuletko Sinä minua.”

²⁵⁵ Saatana sanoi: ”Sinähän olet käyttänyt armon aikasi synnissä. Ei ole enää mitään jäljellä. Näetkö, olet ollut niin paha, ettei Hän anna sinulle anteeksi.”

²⁵⁶ Sanoin: ”En usko sitä. En vain voi uskoa sitä. Uskon, että Hän puhuisi minulle.”

²⁵⁷ Sanoin: ”Herra, en tiedä, teenkö virheen, jos käteni ei ole ristitty oikein, tai mitä tahansa se onkaan, Sinä—anna Sinä minulle se anteeksi. Mutta haluan puhua Sinulle.” Sanoin: ”Olen alhaisin lurjus koko maailmassa.” Sanoin: ”Minä, olen tehnyt

kaikkia näitä asioita, ja—ja olen paennut Sinua, ja kaikkea sellaista”, jatkoin puhumista sillä tavalla.

²⁵⁸ Ja heti seuraavaksi, vielä puhuessani, huoneen poikki kulki pieni valo, ja se meni seinän viereen, ja valosta muodostui risti, tuosta valosta, ja se alkoi puhua jollain kielellä. En ollut koskaan, koskaan kuullut sellaisesta kuin kielillä puhuminen; minä en ollut koskaan edes lukenut Raamattua; etsin Jaakobin kirjeen 5:14 kohtaa ensimmäisestä Mooseksen kirjasta. Katsoin sinne ja näin tuon valon, ja se puhui jonkinlaista kieltä. Sitten se lähti pois.

²⁵⁹ Ja sanoin: ”Herra,” minä sanoin, ”en—en—en tiedä mitään tästä kristityn elämästä.” Sanoin: ”Jos—jos se olit Sinä, joka puhuit minulle, minä en ymmärrä Sinun kieltäsi, Herra. Mutta jos Sinä puhut . . . Ja jos Sinä et pysty puhumaan minun kieltäni, ymmärräthän, ja minä—minä en ymmärrä Sinun kieltäsi, mutta me voimme ymmärtää toisiamme tällä tavalla: jos Sinä vain palaat takaisin, niin se on merkki minun ja Sinun välillä, että Sinä annat minulle anteeksi.”

²⁶⁰ Siinä se oli jälleen. Oi, millainen voitonpäivä? Oi, minulla oli sellainen, kyllä, todellinen voitonpäivä. Siinä se oli jälleen puhuen samalla tavalla. Ja minulla oli voitonpäivä. Oi!

²⁶¹ Ja siitä lähtien, kun Hän laittoi Sanan minun käteeni, olen taistellut voittaakseni palkinnon, seilatakseni läpi myrskyisten merien.

²⁶² Meillä kaikilla on voitto. Me olemme taistelleet monien voittojen puolesta. Ja suuri voitto on tuleva aivan pian, aivan kulman takana. Meidän täydellinen voitonpäivämme on pian, kun Jumalan Poika halkaisee taivaan, ja huutaa ylienkelin äänellä, ja Hän tulee jälleen. Ja haudat aukeavat, ja kuolleet kävelevät ulos.

²⁶³ Luulen, että te soitatte nauhojani täällä, tuosta näystä, joka minulla juuri oli, tai siirtymisestä, mitä tahansa se olikaan, tuossa huoneessa; ja minä menin sinne ylös ja näin nuo ihmiset, aivan samalla tavalla kuin näen teidät, tämä Raamattu avoimena tässä edessäni. Ja Jumala tietää, että se on totuus. Näettekö? Siellä he olivat, nuorina, aivan samalla tavalla ja samanlaisina . . .

²⁶⁴ Te kaikki olette olleet kokouksissa, ja te ymmärrätte, nuo näyt. Oletteko nähneet yhdenkään pettävän? Ette varmastikaan. Juuri vastikään Hän lähetti minut tänne yhden näyn vuoksi, Hän kertoi minulle, mitä tapahtui. Te kaikki, kaikki teistä, tiedätte siitä. Se meni oikein. Se oli juuri siellä, juuri tarkalleen niin. Se ei koskaan petä.

²⁶⁵ Ja minä sanon teille, tälle pienelle kristitylle ryhmälle, joka istuu täällä tänä aamuna, pidelkää kiinni Jumalan muuttumattomasta kädestä. Te olette saaneet väliaikaisen

voiton. Mutta on tulossa todellinen voitonpäivä, täydellinen, kun Jeesus tulee.

266 ”Ja pasuuna soi; kuolleet Kristuksessa nousevat.” Ja jos teillä ei ole tuota toivoa sisällänne, älkää antako tämän päivän mennä ohitse ilman, että te saatte sen.

267 Kuulin jotain pientä jokin aika sitten, jonka haluaisin kertoa uudestaan. Se tuli, uskoakseni, se oli Billy Sunday, joka mainitsi siitä. Eräs poika oli tehnyt rikoksen. En tiedä, oletteko koskaan kuulleet siitä vai ette. Hän oli tehnyt rikoksen. Hänet heitettiin vankilaan, ja hän oli joutumassa. . . Hän oli vankilassa. Ja niinpä hän oli oikeudessa. Ja—ja tuomari sanoi. . .

268 Ja valamiehistö astui esiin ja he sanoivat: ”Me näemme pojan olevan syyllinen rikokseen. Ja me,” valamiehistö sanoi, ”me vaadimme hänen henkeänsä.”

269 Ja tuomari sanoi: ”Minä—minä tuomitsen sinut kuolemaan, hirttämällä, kunnes kuolevainen henkesi on lähtenyt sinusta. Ja Jumala olkoon armollinen sinun sielullesi.”

270 Ja poika vietiin vankilaan ja laitettiin sisimpään vankiselliin, missä hänen piti olla tuohon hetkeen saakka, kunnes hänen täytyisi kuolla.

271 Ja pojan ystävät tulivat tuomarin luokse ja sanoivat: ”Tuomari, me autoimme sinun valinnassasi kaupungissa. Ole kiltti, ole kiltti, älä anna tuon nuoren kaverin kuolla sillä tavalla.”

272 Tulin juuri Teksasista, siellä oli samankaltainen juttu. Nuori mies ja nuori nainen, ja Jumala säästi heidän henkensä. Heidän piti kuolla, noin kolme tai neljä päivää sen jälkeen. Arvelen, että te kaikki näitte sen sanomalehdessä, te olitte siellä kanssani, kun heidän henkensä säästettiin.

273 Niinpä he anoivat ja anoivat ja anoivat, nuo ihmiset, jotta tuomari ei tekisi sitä. Niinpä hetken kuluttua, osavaltion kuvernööri. . .

274 Eräänä päivänä äiti, oven ulkopuolella lankesi oven eteen *sillä* tavalla, ja huusi päästäkseen sisälle.

275 Ja lopulta mies astuu sisälle sanoen: ”Tuon pojan äiti, kuvernööri, on—on siellä ulkopuolella. Hän haluaa tavata sinut.”

Ja kuvernööri sanoi: ”Tuokaa hänet sisälle.”

276 Ja tuo nainen, vaatimattomana, konttasi kuvernöörin luokse ja otti kiinni hänen kengistään, ja sanoi: ”Herra, se on minun lapseni. Älä tapa häntä. Älä tapa häntä. Hän on ainoa, joka minulla on. Älä tapa häntä.” Hän sanoi: ”Hän ei tarkoittanut tehdä sitä. Anna hänelle vain elämä vankilassa. Mutta älä ota hänen henkeänsä, kuvernööri.”

Kuvernööri sanoi: ”No, minä menen sinne ja tapaan hänet.”

Hän sanoi: ”Hyvä on.”

277 Niinpä kuvernööri meni alas osastolle, missä poika oli, ja he menivät sisälle. Poika halusi olla tönkeä. Hänelle sanottiin: ”Sinä sait vieraan.”

278 Ja kuvernööri meni sisälle sanoen: ”Nuori mies, haluaisin puhua sinulle.” Hän ryhtyi hyvin tönkeäksi, istuutui vain alas, oli täysin hiljaa, ei sanonut sanaakaan. Hän sanoi: ”Nuori mies, haluan sinun puhuvan minulle. Haluan puhua sinulle.” Ja poika vain käyttäytyi ikään kuin hän ei olisi kuullutkaan häntä. Ja hän sanoi: ”Nuori mies, minä voin auttaa sinua, jos sinä annat minun auttaa.”

279 Hän sanoi: ”Mene pois täältä. En halua kuulla mitään, mitä sinulla on sanottavana.”

Hän sanoi: ”No, poika . . .”

280 Hän sanoi: ”Ole hiljaa. Etkö näe, että olen hermostunut? En halua kuulla mitään, mitä sinulla on sanottavana.”

Hän sanoi: ”No, tulin . . .”

Hän sanoi: ”Mene ulos tästä sellistä.”

Niinpä hän käveli ulos. Ovet suljettiin.

281 Kun hän käveli takaisin, vartiossa oleva poliisi sanoi ovelta: ”Sinä olet typerin ihminen.”

Hän sanoi: ”Kuka tuo kääkkä edes oli?”

Hän sanoi: ”Se oli osavaltion kuvernööri.”

282 Poika sanoi: ”Ei, ei kuvernööri. Ainoa ihminen, joka voi armahtaa minut ja minä ajoin hänet ulos sellistä. Ainoa ihminen, joka voi kirjoittaa armahdukseni, ja minä ajoin hänet ulos sellistä.”

Kun kuvernööri meni ulos, hän sanoi: ”Hän teki valintansa.”

283 Niinpä, viimeinen asia, jonka poika sanoi, kun hänen päähänsä laitettiin musta huppu hirttämistä varten, kun köysi vedettiin tiukalle, huppu laitettiin hänen päähänsä, hän sanoi: ”Ajatella. Kuvernööri seiso sellissäni ja olisi armahtanut minut, jos en olisi käännyt häntä pois.”

284 Kuinka me tiedämme tänä aamuna, että Kuvernööri ei seiso meidän sellimme edessä tänä aamuna? Älä käännytä Häntä pois, jos et ole koskaan saanut armahdusta Häneltä. Ei ainoastaan Kuvernööri, vaan Kuningas, Ainoa, joka voi armahtaa sinut, Hän saattaa seistä tuon sellin edessä, jossa olet elänyt kauan. Miksi et vain päästä Häntä sisälle, jos et ole—et ole tehnyt sitä, jos et ole täysin antautunut Hänelle?

285 Jonain päivänä te huomaatte, että tämä pieni vaatimaton tie, jonka saatatte ajatella olevan vain typeryyttä, vain joukko ihmisiä, jotka eivät tiedä, mistä he puhuvat, te huomaatte, että Kuvernööri on täällä tänä aamuna. Jos sinulla on tarve, jos olet

pienessä sairauden sellissäsi, josta et pääse ulos, Kuvernööri on täällä. Maailman Kuvernööri, Hän on oikeudenmukainen, ja Hän on päästävä sinut ulos. Hän tuli. Hän allekirjoitti sinun armahduksesi. Hän vain haluaa antaa sen sinulle tänä aamuna. Älä hylkää sitä.

Kumartakaamme päämme hetkeksi.

²⁸⁶ Jos nyt haluat todellisen voiton, pääsi kumarrettuna, miksi et antautuisi ja antaisi osavaltion Kuvernöörin, antaisi Kuvernöörin kirjoittaa armahdustasi tänä aamuna? Hän on valmis viemään sinut ulos; viemään sinut pois synnistä, viemään sinut pois epäuskosta, viemään sinut ulos sairaudesta, viemään sinut ulos mistä tahansa haluat. Tee se, kun me rukoilemme.

Rukoile nyt omalla tavallasi. Puhu Hänelle. Näetkö?

²⁸⁷ Vartija olisi voinut puhua kuvernöörille. Se ei olisi hyödyttänyt mitään. Näetkö? Pojan piti puhua kuvernöörille. Näetkö?

²⁸⁸ Sinun täytyy puhua Kuvernöörille. Jos olet sairas, puhu Hänelle. Jos olet tehnyt syntiä ja tehnyt väärin, puhu Hänelle. Hänellä on armahdus sinua varten.

²⁸⁹ Taivaallinen Isä, me olemme kiitollisia. Ja minä, Herra, olen suuresti velkaa Sinulle. Ei ole mitään tapaa, jolla voisin maksaa syntivelkani. Eräänä päivänä olin vankisellissä, koska synnyin tuohon vankiselliin. Tiesin, mitä—mitä vapaus tarkoitti. Ja hinta oli niin suuri, etten voinut maksaa sitä. Mutta olen niin iloinen, että sinä päivänä, kun Sinä vierailit vankisellissäni, minä tunnistin sen, että Sinä olit ainoa, joka pystyi armahtamaan. Ainoa tapa, jolla voisin olla vapaa, ja saada voiton, täydellisen voiton, oli vastaanottaa armahdus, jonka Sinä olit minulle kirjoittanut. Ja tänä päivänä minä olen vapaa.

²⁹⁰ Olen niin iloinen, Herra. Vierailen vankilasta vankilaan, niiden luota joilla on epäilyksiä avioliitosta, niiden luokse, jotka ovat sairaita ja kuumeisia, niiden luokse, jotka ovat sairaita ja vankilassa, niiden luokse, jotka ovat syntisiä ja vankilassa, niiden luokse, joilla on hermostuneisuutta, ja epäilystä, ja ovat vankilassa. Minä vierailen sellistä toiseen, kertoen heille, että Kuvernööri on tulossa, armahtaakseen jokaisen, viedäkseen jokaisen ulos.

²⁹¹ Isä, Sinä tiedät ihmisten sydämet tänä päivänä. Voikoon tämä olla voitonpäivä, täydellinen voitonpäivä. Voikoon tämä olla päivä, jolloin jokainen, Herra, tänä päivänä, vastaanottaa voiton. Suo se, Herra.

²⁹² Voikoon jokainen sairas, joka on tässä rakennuksessa, tulla parannetuksi.

²⁹³ Voikoon tämä hetki erämaan takaosassa olla hetki, kun Jumalan Ääni puhuu palavan uskon tulen kautta. Oi Jumala, tuo pieni uskon tuli, joka palaa siellä, tuo pieni toivo, joka palaa,

voikoon Jumalan Ääni puhua sen kautta jokaiselle vangille tänä aamuna ja sanoa: ”Minä olen tullut tänä päivänä vapauttamaan sinut.” Jos täällä on poika tai tyttö, mies tai nainen, Herra, joka ei tunne Sinua pelastajanaan, niin voikoon tuo pieni Ääni puhua, tuo pieni usko, voikoon Ääni puhua nyt ja sanoa: ”Kyllä, minä uskon, että Jumala on. Minä uskon, että Hän on kaikkea sitä, mitä Hänen sanotaan olevan.” Ja Herra, suo tuon pienen uskon vapauttaa heidät juuri nyt. Suo se, Herra.

²⁹⁴ Siunaa heitä. Siunaa veli Isaacsonia täällä, Herra. Me rakastamme tätä nuorta miestä ja hänen vaimoansa, hänen pieniä lapsiaan. Siunaa tätä pientä seurakuntaa, oi Jumala. Me olemme niin onnellisia heidän puolestaan, me olemme iloisia nähdessämme, että heillä on katto päänsä päällä ja paikka täällä. Sinä olet niin hyvä heille, Herra. Ja me olemme niin kiitollisia Sinulle. Suo heidän säilyä nöyrinä ja suloisina, Jumalan läsnäolossa.

²⁹⁵ Siunaa tätä muukalaista täällä keskuudessamme. Siunaa vierailijoita, Herra. Me rukoilemme, että Sinä olet heidän kanssaan. Ja jos he eivät koskaan ole vastaanottaneet tätä täydellistä voittoa, missä he voivat sanoa ”aamen” jokaiselle Sanalle, jonka Jumala puhuu, niin silloin, Herra, voikoon tänä aamuna heidän uskonsa, joka heillä on Sinuun, leimata jokaisen Sanan ”aamenella.” Suo se, Herra.

²⁹⁶ Siunaa meitä yhdessä. Vapauta sairaat ja vaivatut. Ota kunnia itsellesi.

²⁹⁷ Ja rakas Jumala, suo meidän olla hermoilematta tämän jälkeen, ja suo meidän muistaa, että nämä koettelemukset ja muut asiat, jotka tulevat meidän yllemme, tapahtuvat ainoastaan siksi, että Jumala rakastaa meitä. Hän antaa sen meille, koska Hänellä on luottamus meihin. Hän uskoo, että me . . . että meillä on usko ja rakkaus Häntä kohtaan, että me pystymme voittamaan. Hän varmistaa sen. Ja suo meidän olla hermoilematta ja—ja murehtimatta. Suo meidän vain kävellä sinne ja puhua Sana, ja kävellä eteenpäin. Meret avautuvat. Voitonpäivät tulevat. Suo se, Herra. Ja voikoon tämä olla yksi suurimmista voitonpäivistä meidän aikanamme. Siunaa meitä, kunnes me jälleen kohtaamme, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

²⁹⁸ Haluan sanoa tämän, vielä ennen kuin minun täytyy mennä. Minulla on nyt puolitoista tuntia aikaa päästä Tucsoniin. Se on aikamoinen ajaminen. Mutta haluan sanoa tämän, että nautin todella olla täällä, ja tuntiessani tämän—tämän uskon, joka teillä on. Älkää koskaan poiketko siitä. Antakaa tuon pienen liekin jatkaa ja jatkaa palamista. Ja muistakaa, Jumala puhuu noissa pienissä liekeissä.

²⁹⁹ Veli Isaacson, minä—minä en tiedä, kuinka ilmaista sitä, kuinka kiitollinen olen, että sinä olet pystynyt tulemaan

tänne ja—ja pitämään tämän—tämän ryhmän yhdessä. Voikoon Jumala, veljeni, aina antaa voimia jatkaaksesi eteenpäin. Ja teille ihmisille, jotka tulette kuuntelemaan, voikoon Jumala aina antaa teille voimia, jumalallista voimaa, pitääkseen teidät liikkeellä. Nyt jos . . .

³⁰⁰ Luulen, että sinulla on pieni muodollinen kokouksen lopetus hetken kuluttua, kohta, veli Isaacson. Annan kokouksen hänelle.

³⁰¹ Ja jos täällä on ketään teistä, jotka olette, jotka olette harkinneet vesikastetta ”Jeesuksen Kristuksen” nimeen ”Isän, Pojan ja Pyhän Hengen” tittelien sijasta, meidän pieni pastorimme on täällä valmiina, hän tekee sen ilomielin, suorittaa kastamisen. Jos sydämellänne on mitä tahansa ongelmia, joiden puolesta haluaisitte hänen rukoilevan kanssanne loppuun asti, hän on juuri täällä tehdäkseen sen. Ja minä . . . heti kun tutustuin häneen, ja—ja tapasin hänet, ja istuin hänen kanssaan, ja sellaista, tuosta pienestä veljestä löytyi hieno, lempeä, vaatimaton kristityn henki. Ja—ja olen varma, että Jumala kuulee sellaisen rukouksen.

³⁰² Meidän maassamme asui kerran eräs vanha mies, nimeltään Hay. Hän oli vanha kunnan mies. Hän oli . . . Joka kerta, kun joku . . . Hän oli nöyrä ja lempeä. Mutta, ja jotkut ajattelivat, että hän oli vain uskonnollinen kääkkä tai jotain sellaista. Mutta tiedättekö, kun joku sairastui, vanha isä Hay kutsuttiin rukoilemaan heidän puolestaan. Sitten hän ei ollutkaan enää kääkkä. Hän olikin todellinen mies. Ja tuo vanha sotilas . . .

³⁰³ Eräs jumalaton eli siellä kukkulan päällä, hänellä oli maatila. Hän oli isäni ystävä. Isäni joi. Häpeän sanoa sitä. Mutta, totuus on totuus, tiedättehän.

Raamattu on sellainen, joka kertoo totuuden. Näettekö?

³⁰⁴ No niin, meillä on kirja, jota kutsutaan historiaksi; se sanoi, että George Washington ei koskaan valehdellut. Epäilen sitä. Epäilen sitä. Kyllä vaan. Minä olen . . . Minä—minä—minä en—en usko sitä. Lapsi voi kasvaa . . . ”Te olette syntyneet synnissä, vääryydessä muodostuneet, tulleet maailmaan puhuen valheita,” sanoo Raamattu. Niinpä minä—minä epäilen tuota historiallista lausuntoa George Washingtonista. Mutta se vain kertoo hyvän puolen ihmisestä.

³⁰⁵ Raamattu kertoo ihmisen molemmat puolet. Loot oli hyvä mies Sodomassa. ”Kaupungin synnit vaivasivat Hänen vanhurskasta sieluaan.” Mutta se ei jättänyt kertomatta, että kuitenkin hän eli oman tyttärensä kanssa ja sai lapsen, näettekö. Se kertoo molemmat puolet siitä. Niinpä meidän täytyy kertoa molemmat puolet.

³⁰⁶ Kun isäni joi, hän kulki tämän jumalattoman kanssa. Ja hän nauroi tälle vanhalle miehelle. Hän teki aina pilaa hänestä. ”Vanha isoisä Hay”, me kutsuimme häntä: ”Isä Hay”, hänellä

oli vain ohut hiusreunus. Hän oli vanha saarnaaja. Ja kerran haluttiin sadetta. Heidän satonsa oli kärventymässä. Ja he kävivät eräessä pienessä seurakunnassa, ei sen suurempi kuin tämäkään, sitä kutsuttiin Pieneksi Opossumi Valtakunnaksi, siellä Kentuckyssa. Ja kun he kävivät siellä, he sanoivat, että hän sanoi. . .

307 Hänellä, vanhalla isä Haylla, oli sanonta. Hän sanoi: ”Voi hyvänen aika.” Vaatimaton nöyrä kaveri ratsasti vanhalla hevosella, vanha kiertävä saarnaaja. Ja hänelle maksettiin ehkä korillisella kuivattua kurpitsaa, tiedättehän, ja mitä tahansa muuta heillä olikaan, tiedättekö, ja eläinrasvaa tai jotain. Se, tiedättekö, sillä tavalla maksettiin vanhoille kiertäville saarnaajille. Monet teistä muistavat nuo vanhat itäiset kiertävät saarnaajat.

308 Ja eräänä päivänä sato oli kärventymässä. Ja vanha isä Hay sanoi: ”No, voi hyvänen aika.” Kun hänellä oli ollut tällainen kokous. Hän sanoi: ”Jos joku teistä haluaa jäädä ja rukoilla sadetta, että Jumala säästäisi satonne,” hän sanoi: ”niin jääkää minun kanssani.” Ja koko seurakunta pysyi siellä hänen kanssaan.

309 Isi, joka oli ulkopuolella, meni sinne, nuorena kaverina, otti satulan pois hevoselta, laittoi sen—laittoi sen kirkon alle, koska hän tiesi, että sataisi.

310 Tuo vanha mies polvistui alttarille. Hän ei edes noussut polviltaan. Sanotaan, että noin tunnin päästä, hän kuuli ääntä. Hän katseli ympärilleen. Musta pilvi oli lähestymässä kukkulan takaa. Siinä se oli. Näettkö?

311 Tuo jumalaton, joka oli yksi isän ystävästä, joka teki pilaa tuosta vanhasta saarnaajasta, kun tuo uskonon kuoli, häntä täytyi pidellä sängyssä. Hän oli sairastunut lavantautiin. Moni teistä täällä ei varmaankaan tiedä, mitä se oli. Oi, se on hirvittävä asia. Ja hän taisteli riivaajia vastaan tuntikausia, kolmen tai neljän päivän ajan. Hän sanoi: ”Charlie, Charlie.” Se oli minun isäni. Hän sanoi: ”Älä anna hänen saada minua. Älä anna hänen saada minua. Etkö näe häntä tuolla tuon sängyn vieressä kahleiden kietomana? Älä anna sen kietoa minua niillä. Oi!” Hän huusi. Ja häntä täytyi pidätellä, neljän tai viiden miehen voimin sängyssä, ennen kuin hän oli valmis kuolemaan.

312 Siellä Kentuckyssa, seinillä oli vanhoja vaatenauvoja, mihin ripustettiin vaatteita. Onko kukaan nähnyt sellaista taloa, mihin on ripustettu vaatenauvoja?

313 Ja hänen vanha takkinsa roikkui siellä. Hän sanoi: ”Charlie, taskussani on pullo viskiä. Mene, anna se lapsilleni.”

314 Ja hänen vaimonsa, joka oli kristitty, itki keittiössä illallista valmistaessaan. Isä sanoi: ”Minä en saattanut tehdä sitä.”

315 Ja häntä pidäteltiin sängyssä, kunnes hän kuoli, koittaen häättää riivaajia ympäriltään.

316 Kun vanha isä Hay, hän, jolle tuo uskon oli nauranut, kun hän valmistautui kuolemaan, noin kahdeksankymmentäviisi-, yhdeksänkymmentävuotiaana, hän vaipui uneen. Ja kaikki lapset kokoontuivat yhteen. Hänen aikuiset lastenlastenlastenlapsensa kokoontuivat sängyn ympärille. Hän nousi ylös. Hänellä oli valkoiset viikset, tiedättehän, valkoinen hiusreunus päänsä ympärillä. Mikä...Päälaella hänellä oli kalju. Hän pyöritteli viiksiään sanoen: "Voi hyvänen aika." Hän sanoi: "Te kaikki ajattelitte, että vanha isä Hay kuoli, ettekö ajatelleetkin?" Hän sanoi: "Enhän minä voi kuolla." Hän sanoi: "Minä kuolin jo vuosia sitten." Hän sanoi: "Minä vain menen kohtaamaan Herran Jeesuksen." Hän sanoi; "Oi, se on niin suurenmoista!" Hän sanoi: "Te kaikki, lapseni, kokoontukaa sänkyni ympärille." Hän otti heitä, vanhimmasta nuorimpaan, kädestä kiinni, ja siunasi heidät.

317 Sitten hän sanoi kahdelle vanhimmalle pojalleen: "Nostakaa minut ylös." Ja he nostivat hänet pystyyn sängyssä. Hän ei voinut itse pitää käsiään ylhäällä. Hän oli liian heikko.

318 Hän sanoi toiselle pojalleen: "Nosta minun käteni ylös." Poika nosti hänen kätensä ylös *sillä* tavalla.

319 Hän sanoi: "Oi, onnen päivä, onnen päivä, kun Jeesus pesi syntini pois. Hän opetti minua, kuinka valvoa ja rukoilla, ja elää joka päivä iloiten." Hän kumarsi päänsä ja lähti.

No, meidänkin täytyy kohdata sellainen hetki.

320 Olen iloinen, että teillä on tällainen pieni nöyrä mies keskuudessanne, johon teillä on luottamus. Uskokaa häntä; Jumala tulee tekemään ihmeitä teille teidän keskuudessanne.

321 Ja haluan nyt pyytää tältä pieneltä seurakunnalta jotain. Rukoilkaa puolestani, rukoillettehan? Minäkin olen yksi veljistänne. En ole aina kanssanne; haluaisin kyllä olla. Te saatte nauhat ja muut tänne. Ja minä olen tuolla suurella sotatantereella. Tämä on vain yksi asema, jossa me odotamme Herran tulemusta. Rukoilkaa puolestani, koska minä todella tarvitsen rukouksianne. Olen riippuvainen niistä, monta kertaa, kun kohtaan vaikeita paikkoja, erityisesti ulkomaan kentillä.

322 Ja siellä on noitatohtoreita, ja kaikkea, tuhansia kertaa tuhansia siellä seisomassa, haastamassa, ja kun sinne kävelee yksin, oi, on parempi tietää, mistä puhuu. Oi! Kun he voivat tehdä mitä tahansa. He voivat jäljitellä lähes kaikkea, mitä Jumalalla on. He voivat, aivan kuten Jannes ja Jambres, oi voi, he voivat jäljitellä mitä tahansa, mitä Jumalalla on täällä.

323 Sitten muistan, ajattelen pientä uskollista joukkoa. "Mikä aika päivästä on nyt?" Kaukana siellä erämaan takaosassa, hyvin kaukana, pienessä paikassa nimeltään Sierra Vista, näettehän,

siellä on pieni rukouskokous käynnissä suurin piirtein näihin aikoihin. Näettekö? Kaukana, vuoren toisella puolella, siellä vanhalla lehmätilalla, jossain sellaisessa, he ovat rukoilemassa.”

324 Sitten kävelen esiin, sanon: ”Minä olen rukousten ympäröimä. Saatana, sinä et voi tehdä mitään minulle. Tulen Herran Jeesuksen Nimessä.” Näettekö, jotain tapahtuu.

325 Rukoilkaa puolestani. Tekisittekö sen nyt, kaikki teistä? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”—Toim.] Aamen.

Veli Isaacson, tule tänne.

326 Tiedättekö, toivoisin, että minä—minä voisin jäädä kauemmaksi aikaa, ja mennä kotiin jokaisen teidän kanssanne ja syödä illallista. Se veisi minulta kauan. Ja tiedän, että te miehet ajattelette, että teillä on paras kokki maailmassa. Epäilemättä teillä on. Näettekö? Ja varmasti haluaisin tehdä sen. Mutta minä—minä en voi tehdä sitä tänään. Te kaikki ymmärrätte sen, ettekö ymmärräkin? Te, te ymmärrätte, etten voi tehdä sitä juuri nyt. Olen täällä valtavan paineen alla, tällä hetkellä. Haluan käydä täällä ja olla hiukan yhdessä teidän kanssanne. Haluan palata myös takaisin, palata takaisin ja olla kanssanne. Jumala siunatkoon teitä.

327 No niin, veli Isaacson, ota ohjat, mitä tahansa Herra haluaakin sinun tekevän.

328 No niin, jos kuka tahansa teistä haluaisi tulla tänne, joka ei ole koskaan antautunut Jeesukselle Kristukselle, ja sinä haluat tulla tänne ja seistä täällä tänä aamuna, aivan tämän puhujapenkin vierellä, missä veli Isaacson ja minä seisomme, ja haluat rukoiltavaksi, haluat meidän rukoilevan, että Jumala pelastaa sinut, tulisitko nyt? Ja te, te tulette saamaan täydellisen voiton tänä päivänä. Jos te . . .

329 Jos kuka tahansa teistä on langennut ja mennyt pois Jumalan luota, ja ettekä tiedä—ettekä tiedä, te olette menettäneet yhteyden, kuten tuo pieni nainen eilen illalla. Oi, pimeys kerääntyy, kun joudut pois Jumalan luota. Sinä olet mutaisella tiellä. Sinä olet häviävä. Ja jos sinulla ei ole tuota voittoa, joka sinulla pitäisi olla, etkö tulisi myös? Tämä on täydellinen voitto. Tämä voisi olla voitonpäivä sinulle kaikista maailman asioista.

330 Sinä sanot: ”Minulla on ollut niin monta koettelemusta, veli Branham. Minua on viety sinne tänne.” Enkö juuri kertonut sinulle, että se on Jumalan ansiota, koska Hän luotti sinuun? Sinä et petä Häntä, ethän? Sinä olet saattanut langeta. Sinä olet saattanut tehdä virheen. Mutta sinä et petä Häntä, ethän? Sinä nousee jälleen ylös, kuten todellinen sotilas, tartut miekkaan ja tulet jälleen esiin. Me olisimme iloisia tehdessämme sen. Varmasti.

331 Ja jos ei, niin sitten veli Isaacson jatkaa teille puhumista.

³³² Jos te suotte minulle anteeksi, ja minä voin lähteä, palata takaisin Tucsoniin. Palaan takaisin teidän luoksenne, jos Herra suo. Jumala siunatkoon teitä. Rukoiletteko te nyt minun puolestani? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”—Toim.]

³³³ Muistakaa, täydellinen voitto, ja säätäkää tarkennuksenne Jeesukseen Kristukseen. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Ja jonain päivänä katseenne kiinnittyneinä, Hän on tuleva taivaalta huudon, ylienkelin äänen kanssa. Kuolleet Kristuksessa nousevat. Ja nämä kuolevaiset ruumiit puetaan kuolemattomuuteen, ja me lähdemme täältä ollaksemme Hänen kanssaan ikuisesti. Siihen saakka, valvokaa ja rukoilkaa. Jumala siunatkoon teitä.

VOITONPÄIVÄ FIN63-0421
(Victory Day)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alunperin englanniksi sunnuntaiaamuna huhtikuun 21. päivänä vuonna 1963 kotikokouksessa Sierra Vista, Arizona, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org